

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / IX. ROČNÍK

7,50 Kč (10 Sk)

10. ČERVNA 2001

Z obsahu:

Radostná chvála věrných

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
23. 5. 2001
- strana 2 -

In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti

- strana 4 -

Bůh přebývá v Marii

- strana 5 -

Ježíši, Živote naší duše

Modlitba papeže Lva XIII.
- strana 6 -

Eucharistický zázrak v Seefeldu v Tyrolsku

- strana 7 -

Nevyslovitelný zázrak Boží lásky

Homilie biskupa Josefa
Hrdličky na Maria Hilf
u Zlatých Hor
- strana 7 -

»Jakube, ty jsi můj kněz!«

- strana 8 -

Blahoslavení tvůrci pokoje

Modlitba Jana Pavla II.
v troskách baziliky ve
Quneitře
- strana 13 -

Globalizace bude taková, jakou ji lidé udělají

Z promluvy Sv. otce
- strana 13 -

Radostná chvála věrných

At' věrní jásají chvalozpěvem, at' se veselí na svých ložích. To je výzva žalmu 149, který byl právě přečten. Odkazuje na jitro, které vzhází a vidí věrné připravené, aby zapěli svou ranní chválu. Tato chvála je označena významným výrazem jako *nová píseň* (v. 1), tj. slavnostní a dokonalý hymnus vhodný pro poslední dny, ve kterých Pán shromáždí spravedlivé v obnoveném světě. Celý žalm je prostoupen slavnostní atmosférou, kterou ohlašuje již vstupní Aleluja,⁽¹⁾ a je pak kadencován ve zpěvu, chvále, radosti, tanci a zvuku tympánů a citer. Modlitba, ke které žalm inspiruje, je vzdávání díky ze srdce naplněného zbožným jásáním.

Protagonisté jsou v původním hebrejském hymnu označeni dvěma výrazy charakteristickými pro spiritualitu Starého zákona. Tříkrát jsou označeni především jako *hasidim* (v 1.5.9), to znamená zbožní, věrní,⁽²⁾ ti, kteří odpovídají věrností a láskou (hesed) na otcovskou lásku Hospodina.

Boj o svobodu

Druhá část žalmu vyvolává údiv, protože je plná válečných výrazů. Připadá nám to cizí, že v jednom verši staví žalm vedle sebe *Boží chválu v hrdlech a dvojsečný meč v rukou* (v. 6). Když se nad tím zamyslíme, můžeme pochopit, proč: žalm byl složen pro *věrné*, kteří jsou právě zapojeni do boje o osvobození; bojovali, aby osvobodili utlačovaný lid a navrátili mu možnost sloužit Bohu. V období, kdy byli podrobena tvrdému útlaku ze strany helenistické moci, nazývali se právě *hasidim* - věrní Božimu slovu a tradicím otců.

Z hlediska naší dnešní modlitby stává se tato válečná symbolika obrazem úsilí nás věřících, kteří po tom, co zapějeme ranní chválu Bohu, vydáme se na cesty světa, do prostředí zla a nespravedlnosti. Bohužel síly, které se stavějí proti Božimu království, jsou velmi mocné: Žalmista mluví o *pohanech, národech a velmožích*. Je však plný důvěry, protože ví, že opěvoval Pána, který je pravý Král slávy (v. 2). Jeho vítězství nad zlem je tedy jisté a bude triumfem lásky. Na tomto boji se podílejí všichni *hasidim*, všichni věrní a spravedliví, kteří v síle Ducha přivedou k naplnění obdivuhodné dílo, které nese jméno Božího království.

Harmonie slov a skutků

Svatý Augustin, který vychází z žalmových zmínek o *chvalozpěvech, bubnech a citerách*, komentuje: »Co představuje sbor?

(...) Je to sdružení zpěváků, kteří zpívají pospolu. Jestliže zpívají sborově, musí zpívat v souladu. Když se zpívá ve sboru, i jediný falešný hlas uráží posluchače a vnáší zmatek do celého sboru.« (Enarr. in Ps. 149: CCL 40, 7,1-4)

A když se pak zmiňuje o nástrojích, které žalmista vyjmenovává, ptá se: »Proč bere žalmista do ruky tympán a citeru?« Odpovídá: »Protože Pána chválí nejen hlasy, ale i skutky. Když se bere do rukou tympán a citera, ruce se připojují k hlasu. To platí pro tebe. Když zpíváš Aleluja, máš podat chléb hladovému, obléci nahého, poskytnout přístřeší poutníkovi. Když to děláš, není to pouze hlas, který zpívá, nýbrž s hlasem souznějí i ruce, nakolik slova souhlasí se skutky.« (tamt. 8,1-4)

Je zde druhý výraz, kterým jsou definováni prosící v tomto žalmu: jsou to *ʿanawim*, tzn. *chudí, pokorní* (v. 4). Tento výraz je v žaltáři velmi častý a označuje nejen utlačené, ubohé, pronásledované pro spravedlnost, ale také ty, kteří jsou věrní mravním zásadám Úmluvy s Bohem, jsou vytlačováni na okraj společnosti těmi, kteří zneužívají násilí, bohatství a nadvládu. V tomto světle je jasné, že kategorie *chudých* není pouze kategorie sociální, ale jedná se o výběr duchovní. To je smysl slavného prvního blahoslavenství: *Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království* (Mt 5,3). Již prorok Sofoniáš se takto obracel k *ʿanawim*: *Hleďte Hospodina, všichni pokorní země, kdo jednáte podle jeho práva; hleďte spravedlnost, hleďte pokoru, abyste našli úkryt v den Hospodinova hněvu* (Sof 2,3).

RUSKO

Deset let po novém začátku církevního života v Rusku vzrůstají katolické obce v zemi i přes to, že mnozí věřící, především německého původu, se vrací do Evropy. Jak řekl biskup Josef Werth, mnoho lidí nachází cestu ke katolicismu i mezi Rusy, kteří vyrůstali jako ateisté. V obnovené svobodě mohou katolíci i přes značný nedostatek kněží přijímat bez velkých problémů svátosti.

NENÍ CÍRKVE BEZ KNĚŽÍ

Kolínský arcibiskup Joachim Meisner zdůraznil, že jedině katolická církev slaví Eucharistii ve smyslu Kristova učení. Eucharistie se legitimně slaví pouze tam, kde jsou svěcení kněží, kteří spolu s Božím lidem

Vítězně proti přesile

Nuže »den Hospodinova hněvu« je právě onen den popisovaný v druhé části žalmu, když se *chudí* šikují po boku Boha, aby bojovali proti zlu. Oni sami od sebe nemají dostatek síly, ani prostředků, ani nezbytné strategie, aby se vzepěli a potlačili zlo. Nicméně žalmistova věta nepřipouští váhání: *Hospodin miluje svůj národ a pokorné (ʿanawim) zdobí vítězstvím* (v. 4). To velmi ladí s tím, co říká apoštol Pavel Korintánům: *Bůh si vyvolil ty, které svět pokládá za pošetilé, aby zahanbil moudré, a ty, kteří jsou ve světě bezmocní, aby zlomil moc těch, kteří jsou něco*« (1 Kor 1,28).

S touto důvěrou *synové Siónu* (v. 2), *hasidim* a *ʿanawim*, tzn. věrní a chudí, se vydávají na cestu, aby **svým životem vydávali svědectví ve světě a v dějinách**. Mariin zpěv v Lukášově evangeliu »Magnificat« je ozvěnou nejlepších pocitů *synů Siónu*: radostná chvála Bohu Spasiteli, vzdávání díky za jeho veliká díla, která v ní vykonal ten, který je mocný, boj proti ničemným silám, solidarita s chudými, věrnost Bohu Úmluvy (srov. Lk 1,46-55).

L'Osservatore Romano 25. 5. 2001

Poznámky překladatele:

⁽¹⁾ V Denní modlitbě církve vynecháno.

⁽²⁾ V Denní modlitbě církve je použit méně výstižný výraz »svatí«.

přístupují k oltáři. Protože bez Eucharistie není církve a bez kněží není Eucharistie, má svátostné kněžství mezi všemi ostatními službami v církvi absolutní prioritu.

ENCYKLOPEDIE PAPEŽŮ

Jan Pavel II. obdržel 31. března třídílnou »Encyklopedii papežů«, kterou vydalo italské nakladatelství »Enciclopedia Treccani«. Dílo je výsledkem práce 140 vědců z několika zemí. Bylo vydáno na počest jubilejního roku 2000. Jan Pavel II. při této příležitosti zdůraznil, že »papežství zanechalo stopu v dějinách lidstva. Nová monumentální encyklopedie je cenným přínosem nejen pro dějiny církve, ale pro celou kulturu na prahu třetího tisíciletí.«

-rv-

Před tváří Boží velikosti

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

*Ještě mnoho jiného bych vám chtěl povědět,
ale teď byste to nesnesli*

Dnes je svátek Boží velikosti. Kdy jindy můžeš náležitě prohloubit svou pokoru a s ní i vděčnost, že ti Bůh svou velikost nejen zjevuje, ale činí tak právě tím, jak ti dává podíl na svém věčném a nekonečném životě?

Nejvznešenější tajemství jediného Boha ve třech osobách je tajemství všech tajemství. Nikdy by ti myšlenka na tuto nevystižitelnou Boží podstatu ani na mysl nepřišla, kdyby ji lidem nezjevil ON sám. Pán o ní právě dnes hovoří: *Všechno, co má Otec, je mé. Duch pravdy z mého vezme a zvěstuje vám.* O třech božských osobách se tedy nejen dovídáš, ale především je zakoušíš, protože každá z nich a každá po svém ti prokazuje nekonečnou a ničím nezaslouženou a zcela nedocenitelnou lásku: Stvořitel - Spasitel - Posvětitel: nevyjadřují jejich tituly právě to, co učinil Bůh s tebou a pro tebe?

V tom se zjevuje jeho moudrost, že na tebe myslí od počátku svých plánů, *dříve, než povstala země.* Měl tě na mysli při všem stvořitelenském díle. Když *rozpínal nebesa, určoval moři jeho meze,* při všem tom byla mu myšlenka na tebe jako jeho *nejmilejší dítě,* neboť všechno své stvořitelenské dílo dělal proto, *že jeho rozkoši je stýkat se s lidmi.*

To všechno, co vzešlo z jeho ruky, je tak nesmírné a hluboké, že nikdy nedohlédneš jeho konce. Čím dále proniká tvé poznávání, tím větší *délka, hloubka i výška*⁽¹⁾ se teprve objevuje. A přece, i když jsi uprostřed všeho jeho díla méně nežli prášek, jsi největším z jeho děl, protože všechno ostatní stvořil pro tebe, člověče. Žádného z nespočetných nebeských těles se neptal, zda chce přijmout svého Stvořitele a poklonit se mu; vymezil jejich běh a ona bezvýhradně krácejí po své dráze. Jen tobě dal na vybranou, abys jej oslavil tím, že se sám a zcela svobodně skláníš před jeho věčnou moudrostí a přijímáš jej jako svého Otce.

Velikost Boží moudrosti je v tom, že počítala i s lidským odmítnutím, a přesto se nevzdala svého věčného plánu, neboť znala jiný způsob, jak naplnit svou rozkoš *stýkat se s lidmi.* Když člověk svévolně nechtěl setrvat v Boží společnosti a vzdálil se od svého Otce, Bůh sám se sklonil, sestoupil k němu a *přebýval mezi námi.*⁽²⁾ Přišel ti zopakovat svou nabídku způsobem, který přesahuje všechno očekávání. *Tak miloval svět, že dal svého jediného Syna.*⁽³⁾

Pán po celé tři roky vysvětloval učedníkům veřejně i důvěrně odvěký plán své božské moudrosti a lásky. A když přišel čas, aby se vrátil

k Otcí, musí konstatovat, že to, co nám chce říct, je tak nesmírné a tak přesahující, *že by to nesnesli.* Již se to jednou stalo, když v Kafarnaum oznamoval dar Eucharistie⁽⁴⁾. Někteří učedníci jeho řeč opravdu *nesnesli.* Vzpomeň si na to, kdykoliv tě napadá, že jeho slovo je neslučitelné s tvými představami a tvými zkušenostmi. Stačí, aby ses stále vracel k tomu, co je pro tebe nejpodstatnější: že Bůh je ve všem, co mluví i koná, oceánem, který nemá hranic, a ty jsi před ním méně nežli skořápka, kterou však dokáže naplnit svým světlem božský Utěšitel.

Uvaž, jak »maličkým« se musí stát Nekonečný, aby mohl přebývat v tobě! Není to ve skutečnosti ten nejvyšší projev jeho velikosti? Ty však jsi maličký ze své podstaty. Uvaž, jak je pro tebe bláhové dělat ze sebe velikého! Je větší troufalosti, než že si dovolíš vystupovat jako soudce jeho soudů a vybírat, co se ti líbí a co ne, jakou poctu mu vzdáš a jakou ne? Vždyť i kdyby se ti zdálo, že je ti o něm všechno jasné, nepřestáváš stát jen před branami velkých Božích tajemství, která zatím poznáváme *jen jako v zrcadle, nejasně, neboť nyní poznáváme jenom nedokonale*⁽⁵⁾. I dnešním nadmíru sebevědomým křesťanům platí Juditina slova: *Vždyť nevystihnete ani hloubku lidského srdce a nepochopíte lidské úvahy, jak chcete probádat Boha, který to všechno učinil, poznat jeho úmysl, porozumět jeho smýšlení*⁽⁶⁾. Jsi pyšný na to, čeho všeho tvá mysl nedosáhne a co všechno tvůj um neovládne, a zapomínáš, že nikdy nepřestane platit slovo Hospodinovo: *Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše*⁽⁷⁾.

Jestliže nikdy nebudeš u konce ani v poznávání díla, které vyšlo z jeho ruky, jak bys mohl poznat Tvůrce samého? Poznávat Boží tajemství je něco zcela jiného než pronikat do záhad stvořeného světa. Poznávat Boha znamená uznávat jeho nekonečnou svatost, vznešenost a nepochopitelnou dobrotivost a milosrdenství a sklánět se před ním v nejhlubší možné úctě. Neboť tak jako nejsi schopen plně poznat svého Boha, Stvořitele a Otce pro jeho nekonečnost, tak nejsi nikdy schopen prokázat mu v náležitě míře tu úctu, jakou zasluhuje. Jak se chceš zachovat před svým Bohem ty, když sám jeho *Syn padá před ním tváří k zemi*⁽⁸⁾. Připoj se k maličkým, z jejichž *úst si připravil slávu,* a na kolenu volej: *Hospodine, Pane náš, jak podivuhodné je tvé jméno! Co je člověk, že na něho myslíš*⁽⁹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Ef 3,18; ⁽²⁾ J 1,14; ⁽³⁾ J 3,16;

⁽⁴⁾ srov. J 6,60; ⁽⁵⁾ 1 Kor 13,12;

⁽⁶⁾ Jud 8,14; ⁽⁷⁾ Iz 55, 8;

⁽⁸⁾ srov. Mt 26,39; ⁽⁹⁾ resp. žalm 8

Liturgická čtení

1. čtení – Pr 8,22-31

Toto praví Boží Moudrost:

„Hospodin mě vlastnil na počátku svých plánů, odpradáva před svými skutky. Od věčnosti jsem utvořena, od začátku, dříve než povstala země. Než byly propasti, jsem se narodila, než byly prameny, bohaté vodou, dříve než byly zaklíněny hory, před pahorky jsem se narodila, dříve než učinil zemi a shromáždění vod, první hroudy země. Byla jsem tam, když rozpínal nebesa, když nad propastí vyměřoval obzor, když na výsostech upevňoval oblaka, když dával sílu pramenům oceánu, když určoval moři jeho meze, aby vody nepřekročily jeho břehy, když upevňoval základy země, tu jsem u něho přebývala jak nejmilejší dítě, den co den jsem byla jeho potěšením, před ním jsem si v každou dobu hrála, hrála jsem si na okruhu jeho země, rozkoši mi bylo stýkat se s lidmi.“

2. čtení – Řím 5,1-5

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha.

Ale nejen to! Chlubíme se i souzením. Víme přece, že souzení plodí vytrvalost. Vytrvalost (plodí) osvědčenost, osvědčenost (plodí) naději. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán.

Evangelium – Jan 16,12-15

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Měl bych vám ještě mnoho jiného říci, ale teď byste to nemohli snést. Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy. On totiž nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit to, co uslyší, a oznámí vám, co má přijít. On mě oslaví, protože z mého vezme a vám to oznámí. Všechno, co má Otec, je moje; proto jsem řekl, že z mého vezme a vám to oznámí.“

In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti

Slovo o třech Osobách - slovo jediného Boha

Slovo Otce,

skrze něhož bylo stvořeno nebe i země a vše, co na nich žije, buď chváleno a velebeno! Pomyšleno, vysloveno, a všechno je zde, krása nebe i země s nekonečnými dálkami, a přece s ozařující blízkostí, obraz a zář věčného Tvůrce, která nemá počátek ani konec, Slova, jež jako láska je jednoduché, stále rozdává a nikdy se nevyprázdňuje, které ustavičně a stále nově tvoří od věčnosti do věčnosti, buď ctěno a oslavováno! Ty, osvícení toho, co nás čeká v nebi a zde může být zakoušeno jen nepatrně: na zemi jako touha a milování, o které nikdy nemůžeme dosti usilovat, a v Otcově království jakožto vlastnictví původního ráje, který se jako božská láska xkrát v plnosti násobí jako tajemství pozemského žití, ale bez bolesti, stárnutí a bez konce.

Ó božské Slovo věčného Otce, které činí vše obdivuhodným. Jakkoliv pád prvního člověka toto tajemné darování a přijímání, toto vlastnění a požívání mezi Stvořitelem a tvory zboural, stává se skrze vtělené Otcovo Slovo naše touha po pravdě, lásce a pravém míru reálnou, náš nedokonalý život se naplňuje v milosti, která posvěcuje. Ty Slovo Otce, z něhož všechno přichází a vychází, které jako obraz a podobenství Boha stvořilo člověka, který má mít podíl na štěstí a božství Všemohoucího, buď chváleno lidskými ústy a i krásou zvěře, vůní rostlin, vanutím větru i hudbou vody, sluncem a hvězdami, dokud se ti zalíbí.

Slovo vtělené z čisté Panny,

nad něž nic není většího a které se nabízí všem, kdo jsou čistého srdce, buď vítáno ve chvále andělů i lidí. Slovo, které jsi v ústech Ježíše a apoštolů dopomohlo k znovunalezení pravdy,

očisťovalo hříšníky, uzdravovalo nemocné a posedlé zbavovalo démonů, buď účinné i v naší době skrze službu tvé Církve.

Ty, Slovo, které se až do konce časů dále rozlévá sedmi proudy a očisťuje a osvěžuje duše vyvolených a naplňuje láskou a silou! Ty, Slovo, které spojené s křestní vodou osvobozuje od Adamovy viny a působí vyvolení pro život milosti. Ty Slovo, které očisťuje kajícího od viny! Ty, Slovo, které se v proměňování chleba a vína a v celibátním sebeobětování kněze samo tajemně a opravdu daruje, aby bylo pro druhé pokrmem k věčnému životu! Ty, Slovo, které s pomazáním daruje dary a sílu Ducha svatého, aby utvářelo budoucnost. Slovo, které s vkládáním rukou dále daruje kněžím plnou moc, razí cestu z temnot světa a dále předává poklad milosti ze století na století. Ty, Slovo, které ve vzájemném da-

rování muže a ženy se podílí na Otcově tvoření a umožňuje věčný život. Ty, Slovo, které v pomazání nemocných posiluješ k blaženému návratu a přebývání, které je připraveno těm, kteří tě milují. Ty, Slovo, sedmínásobně darované, buď velebeno a staň se v liturgii Církve plodným pro spásu světa.

Slovo, které se ve Starém zákoně jako Davidův potomek stalo člověkem, aby v Ježíši Kristu zpečetilo viditelně v tajemství Kříže a zmrtvýchvstání Novou úmluvu, buď ctěno a velebeno a oslavováno ke cti Otce. Kéž se i dnes mocně a bez hranic projevuješ ve svých učednicích, narovnej, co kleslo, odděl lež od pravdy a přiváděj k jednotě v pravé víře v naději na zaslíbené dědictví a neomylnou lásku těch, kdo jsou dobré vůle. Buď účinné v následování Ježíše skrze divy milosti a lásky tam, kde se lidé cítí osamoceni a opuštěni.

Sv. Augustin

Dokončí v nás, co jsi v Mesiáši počalo a co jsi přislíbilo jako pomoc shůry.

Slovo v lásce a síle Ducha svatého,

darované jako životodárný dech Církve, roznecuj stále znovu oheň božského daru v lidských srdcích, aby svět uvěřil, že jsi nás poslalo. Obmývej, co je poskvrněno; uzdravuj, co je zraněno; ohýbej, co je ztuhlé; zahřívej, co vychladlo; veď to, co bloudí. Slovo, které se na přímluvu Panny Marie v kruhu apoštolů rozvinulo do letničního zázraku, přivedlo tisíce k poznání pravdy a způsobilo zrození Církve, vtrhni i do naší Církve tak, aby to svět viděl.

Ty Slovo o třech Osobách,

tak často vyslovené, a přece tajemné, jen z jednoho Boha vycházející, které se jako jediný plamen rozděluje na tři svíce a stává se i v našich duších zakoreněnou láskou a životem, tebe obklopuje v pestré slávě nebe triumfující Církev, před tebou se sklání Církev bojující na zemi, aby ještě zastavila úplný odpad k pohanství, aby zachránila tu svou část, která sedí a diskutuje s otcem lži a zdánlivě emancipovaná se zřiká Petra i Marie. Oplodni svou sebeobětující a klečící Církev, aby se k ní podle Ježíšova zaslíbení připojily i jiné ovce. Posiluj v nás důvěru, že moc ustavičné modlitby ve jménu Nejsvětější Trojice je silnější než zdánlivá přesila přicházejícího Antikrista, aby proti němu stanula neohroženě jako kdysi David proti Goliášovi.

Slovo Otce, Syna a Ducha svatého, Slovo a působení Nejsvětější Trojice, které svazuje zlo, vylévá v plnosti požehnání a všemu dává nový rozkvet, který se zjevuje na Panně plné milosti, daruj na její přímluvu světu po všem strádání mír, který je předzvěstí návratu Soudce světů.

Schweizerische Katholische
Wochezeitung 21/94
Přeložil -ra-

Bůh přebývá v Marii

Přebývání Nejsvětější Trojice v duši spravedlivého

Několik slov úvodem

»Boží přítomnost« a »Boží přebývání«, dovoluji si říct, je něco nekonečně rozdílného, tak rozdílného, jako je odlišná nekonečná velikost a láska samého Boha od všeho toho, co stvořil. To se týká i Matky Boží: Mezi tvorem »Marií« a nekonečným Bohem je nekonečný rozdíl. Tento rozdíl platí pro všechny vztahy, pro všechny druhy přítomnosti a přirozeně a obzvláště to platí o »přítomnosti«, kterou Písmo svaté nazývá »Božím přebýváním« (srov. J 1,14; 2 Kor 6,16; Ef 2,22 atd). Když Jan v Prologu říká o Synu: *spočívá v náručí Otcově* (srov. J 1,18), není to totéž, jako že spočívá »u kořenů stromu«. Nekonečného Boha není možno něčím obsáhnout, a to ani vesmírem. Takto nesmíme smýšlet. On je »přítomen« tím, že chce to, co stvořil. Boží vůle k stvoření je opravdová vůle a zahrnuje to, co latinsky vyjadřuje slavný termín »*concursus divinus*«, souběh Boží stvořitelské vůle s »věci«, kterou z ničeho povolal k bytí (neboť všechno bylo stvořeno z ničeho). Protože On chtěl, povstalo to, a je to takové, jaké On chce...

Maria – »první spravedlivý«

Jsou určitá »znamení« a jedním »velkým znamením« bych chtěl nyní prohloubit pojem »prebývání Nejsvětější Trojice v duši spravedlivého«. Tento počátek přebývání se nazývá »Maria«. Ona je »první spravedlivý«, kterému je Všemohoucí od prvního okamžiku jeho života zcela a úplně nablízku. A nejen to. Marii si Bůh vyvolil jako prvního »nového člověka«, a tak byla také skutečně stvořena: nikoliv jako všichni ostatní lidé, nýbrž jako »omilostněný člověk«, který je povolán od počátku k nejvnitřnějšímu vztahu s Bohem a je

v tomto vztahu také konstituován, tj. stvořen. Je to vztah »spravedlivého«, nebo lépe řečeno, »Božího dítěte«, které, jak říká Petr, může mít účast na božské přirozenosti (srov. 2 Petr 1,4). Když říkáme »milost«, dotýkáme se již nejvnitřnějšího tajemství toho, co je míněno »prebýváním Nejsvětější Trojice v duši spravedlivého«. Žádný člověk, ani ten nejsvětější, nemá nárok na to, aby v sobě směl uchovávat přebývajícího Boha. Slavný král Šalomoun, který se tak zasloužil o Hospodinův chrám, modlí se takto: *Bože, Hospodine, kterého nebesa nebes nemohou pojmout* (to je velmi přesně vyjádřeno), *jak bys mohl přebývat v tomto díle, které jsem já vytvořil?* (srov. 1 Kr 8,27) To není možné. »Bydlet« v kamenech Bůh nemůže. Ve zlatě ne, ani ve slonové kosti chrámu. Může přebývat jen v bytosti, která je vybavena Bohem stvořenou přirozeností ducha a svobodné vůle; která tedy má tu možnost otevřít se Boží lásce a přiklonit se touze s ním se sjednotit.

Počátek nového stvoření

Je nanejvýš důležité, abychom se zabývali tímto tématem. Zcela otevřeně a bez bázně řečeno: Je to nejústřednější téma o člověku vůbec, které ho bude zaměstnávat po celou věčnost. Chtěl bych to trochu rozdělit a říct, že »prebývat« je něco, co popisuje Kristus při poslední večeři, a tato jeho slova znáte z paměti: *Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek* (J 14,2). Bůh sám přišel k Marii, k prvnímu *Božímu dítěti* v nejúplnějším smyslu slova. Byla od něho povolána k věčné účasti na jeho přirozenosti a jeho životě, když ji od prvního okamžiku uchránil tzv. dědičné viny a chtěl a mohl v ní přebývat skrze dar Ducha

svatého (který obecně nazýváme milostí). Tohoto člověka učinil počátkem *nového stvoření, nového nebe a nové země* (srov. Zj 21,1). A zde se zjevuje o něm něco, co jsem již uváděl: Kde přebývá Bůh? Nebo: Které místo má Bůh? Bůh je svým vlastním místem. To znamená: On »prebývá« v člověku, když mu dá něco, co je Bohu vlastní, něco ze své vlastní, celé a nejvýše svobodné lásky, něco ze svého přátelství, ze své nekonečné dobroty, ze svých darů.

V Marii si Bůh sám zbudoval tento příbytek. Ve starých církevních modlitbách je to výslovně formulováno: v oraci se modlíme: Bůh připravil svému Synu v Marii »důstojný příbytek«. Znáte tuto formulaci, tuto stoprocentní, ryze katolickou nauku: On sám si připravuje příbytek. Na Marii je obdivuhodné toto: ona nikdy neodporovala tomuto Božím působení ve své vlastní bytosti. Byla uchráněna nejen dědičného hříchu, nýbrž od počátku byla tou nejsvětější lidskou bytostí – jistě i vzhledem ke své úloze, ale bez zranění své svobody – zůstala se všemi Božími dary zcela svobodná až do konce. Dokonale naplňovala lidskou důstojnost, svobodu a lásku a nabízela ji Bohu, onu lásku, která s sebou přináší člověku Boží přítomnost, Boží přebývání v člověku.

Maria jako »most k tajemství«

Pro nás je důležité, že nepřekládáme jednoduše »Boží bydleň«, nýbrž »prebývání Nejsvětější Trojice«. Přirozeně začal jsem s Marií nikoliv jen proto, že mě k tomu teologie nutí, ale také z jiného důvodu: protože mnoho katolíků, kteří si říkají křesťané, upadlo do temnot nebo do bludu, když si myslí, že mohou mluvit o Kristu, věřit v něho a být s ním jedno, ale bez Marie. Museli bychom vlastně říct: Ano, když si milý Bůh dovolil zvolit Marii za prvního člověka nového stvoření, budeme si to i my moci nejen

dovolit, nýbrž budeme to muset i přijmout. To je myšleno zcela vážně. My nemůžeme odcházet z cest, které si vyvolil Bůh. Této Mariině odevzdanosti, její nejčistší a nejdokonalejší lásce, o které Ježíš říká: *Kdo mě miluje, bude mé slovo zachovávat* (srov. J 14,23), děkujeme za Vykupitele! Jsme mu vděční právě za Pannu z Nazareta, nejsvětější Pannu, která si tuto lásku k Bohu a k jí darovanému Božímu Synu v síle Ducha svatého uchovala až ke kříži, k Letnicím, až do konce svého pozemského života, proto jako jediný člověk byla přijata s tělem i duší do slávy nebes, na ono »místo«, kterým je sám Bůh. Protože *Bůh je Duch* (srov. J 4,24). On nemá nos nebo srdce v tom smyslu, v jakém je má člověk. On nemá ruce, a přece nese ve svých »rukou«, ve své všemohoucí vůli a své nekonečné moudrosti všechno, takže vědci se nikdy nemohou dobrat konce, aby skutečně pochopili myšlenky, které »investoval« do stvoření. Všechno, co z tohoto světa známe, je tím tajemnější, čím více o něm víme. A zde má velký význam toto: Maria je »mostem«, který si Bůh vyvolil, aby nám zjevil tajemství svého vnitřního života, tedy nikoliv to, co si i »věřící pohané myslí o nejvyšší bytosti«, nýbrž tajemství svého vnitřního života. Ve zvěstování Panně Marii, po němž následovalo skutečné vtělení věčného Slova, Božího Syna, zjevil Bůh současně tajemství svého vnitřního života, svou trinitární

Pokračování na str. 6

BŮH PŘEBÝVÁ V MARIÍ

Pokračování ze str. 5

bytost, v níž On je Bůh. Text tohoto zjevení znáte z paměti: »Anděl Páně zvěstoval Panně Marii poselství... Maria řekla... A Slovo se stalo tělem.« Zde je podle slov evangelia zcela jasně vyjádřena síla Ducha svatého, to, co později po zmrtvýchvstání, ale i při poslední večeři říká Ježíš učedníkům: *Prímlyvce, Duch svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl* (J 14,26). To znamená: To, co Marii bylo zjeveno při zvěstování, je již celé tajemství Nejsvětější Trojice, a právě o toto přebývání Trojice se nám zde jedná v této úvaze, kterou jsme si vybrali k tomuto tématu.

Je to totéž, když řekneme: »Všemohoucí«, »Vševědoucí«, »Nejdobrotivější«, »Nejmilosrdnější« atd. až k 99 jménům Boha. Ale jedno a nejpodstatnější každý muslim stoprocentně odmítne: »Trojjediný Bůh« nebo »Bůh ve třech osobách, jedné podstaty, jedné přirozenosti«. Jistě, jedná se o tajemství, ale to si právě Bůh »dovolil«, že zjevil i toto nejvnitřnější tajemství svého bytí: že je Otec, Syn a Duch svatý (zjevil to lidem, kteří nejsou »nekonečně moudří«, ne všechno nahlížejí, dokonce ani ve světě ne). Marii bylo toto tajemství zjeveno. Proto voláme právem: »Panno nejmoudřejší«, »Trůne moudrosti«. Nemohla by přijmout toto nejsvětější, nejhlubší a neproniknutelné tajemství Trojice vlastní silou. Bůh jí dal tu moudrost, aby přijala i to, co se lidem jeví jako zřetelný protiklad.

Rozhodující FIAT

Je důležité, abychom uznali: Tak Bůh zahájil přebývání Nejsvětější Trojice v duši spravedlivého. Ten první »spravedlivý«, kterému se zjevil jako Trojjediný, jako Otec, Syn a Duch svatý, se nazývá Maria. Proto právem musíme děkovat papeži Pavlu VI., že podobně jako mnoho jiných

svatých, např. sv. Bernard z Clairvaux, prohlásil: »Maria je cesta, která vede ke Kristu«, resp. cesta ke Kristu, který je Cesta. Ona sama se tak nepojmenovala: Já jsem cesta, pravda a život (J 14,6). To si pro sebe nárokuje sám Pán, protože jen On je cesta k Otci. Ale Bůh zbudoval pro nás cestu, mohli bychom také říci »příjezd«, otevřel bránu, abychom mohli jít po této Cestě – Kristu. Je pak otázkou, nakolik je člověk ochoten milovat Boha do té míry, že přijímá i všechna jeho opatření, jeho způsoby, a neříká: »Věřím to a to, ale bez toho se obejdu.« Musíme být připraveni přijmout celé dílo Boží spásy. To je zcela zjevné u Marie, která nemá žádné výhrady a otázky. Když se ptá *Jak se to stane?* (srov. Lk 1,34), je to otázka »jak«, aby pochopila Boží pozvání, aby se jí dostalo potřebné pomoci. A stačí jí odpověď: *U Boha není nic nemožného*. To znamená: Existuje něco, co překračuje všechny lidské možnosti a síly.

A obdivuhodný je Bůh sám: obdivuhodný nejen ve smyslu všemohoucnosti, ale i v cestě své lásky. Na této v cestě obdržel Bůh od Marie odpověď: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova* (Lk 1,38), toto její »fiat«. Tomu nejprostšímu, nejjednoduššímu se musíme učit od Marie. Obdivuhodné slovo! Splňuje přesně to, co bychom mohli nazvat »cestou lásky«. Na této cestě lásky přichází Duch svatý, Duch Otce a Syna. A nekonečná láska v člověku může Boží vůli přijmout jen zcela a beze zbytku, i když je to třeba těžké, ať to třeba zahrnuje i smrt a jakékoliv utrpení, kříž jeho Syna se všemi myslitelnými strážněmi. To je vznešenost této cesty ke Kristu. V tomto Mariině »fiat« je vysloveno všechno, co Boží láska, moc a moudrost člověku společně nabízí, aby to přijal. A ona to přijala.

Schw. Kath. Wochenzeitung
21/94
Překlad -lš-

Ježíši, Živote naší duše

Modlitba papeže Lva XIII.

Ježíši v Nejsvětější svátosti, Ty jsi tak sám, tak pokořený, tak opuštěný, tak zapomenutý, tak opovržený. Ty jsi od lidí tak zhrzený, tak přehlížený. Miluješ naše srdce a usiluješ o naši lásku. Čekáš trpělivě na nás a chceš nám naslouchat. Tvým přáním je, abychom Tě vzývali, abychom k Tobě přicházeli a klaněli se Ti. Ty jsi pramen všech milostí. Ty jsi tak mlčenlivý, a chtěl bys k nám promlouvat, abychom poznali Tvoji lásku. Ty jsi nejlepší ochrana vnitřního života. Ty jsi Srdce toho, kdo stále nad námi bdí a chce na nás vylévat svou lásku.

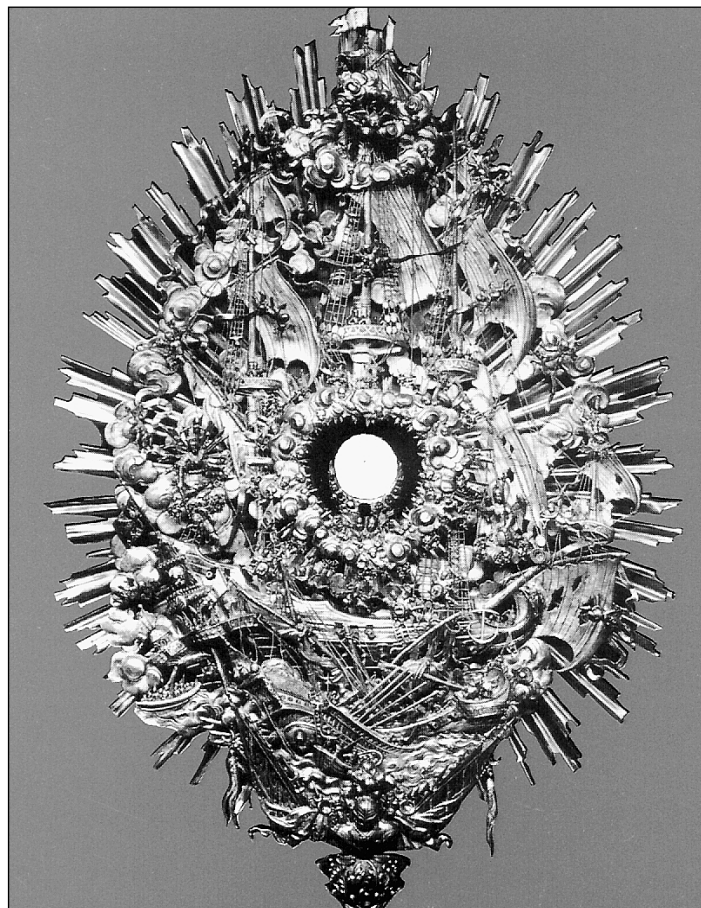
Ježíši, obětní Beránku, chtěl bych Tě potěšit. Spojuji se s Tebou, obětuji se Ti, pokořuji se před Tebou. Chtěl bych zcela zapomenout na sebe a myslet jen na Tebe; chtěl bych být zapomenutý a opovržený z lásky

k Tobě. Chtěl bych, abys Ty mi rozuměl a miloval mě.

Ó můj Ježíši, chci mlčet a naslouchat jen Tobě. Chci se vzdát sebe, celý se ztratit v Tobě. Jen Ty musíš žít ve mně. Dej mi, ať tak uhasím Tvoji žízeň po naší spáse, Tvoji palčivou žízeň i po mém posvěcení, abych byl čistý a daroval Ti ryzí, pravou lásku.

Nechci Tě již déle nechat čekat: vezmi si mě, daruji se Ti. Zasvěcuji Ti celou svou bytost. Tobě odevzdávám svého ducha, abys ho osvěcoval, své srdce, abys je vedl, svou vůli, abych Tě poslouchal, svou bídu, abys ji zmírnil, své viny, abys je zničil, svou duši a své tělo, abys je sytil.

Ježíši v Nejsvětější svátosti, klaním se Ti, Ty jsi život mé duše. Již nechci žít já sám, jen Ty máš žít ve mně. Amen.

Eucharistický zázrak v Seefeldu v Tyrolsku

Seefeld leží na trati z Garmisch-Partenkirchen do Innsbrucku. Ve zdejším farním kostele jsou dodnes památky na mimořádný eucharistický zázrak, který se stal v roce 1384.

Ve zdejším farním kostele stojí dodnes oltář, u kterého se tento zázrak stal. Na jižní stěně kněžského chóru je gotická tabulová malba, která zázrak zobrazuje. Událost popisuje obšírný latinský a německý text. Výjev je také zvěčněn nad kamenným portálem. Podle tradice stal se tento zázrak 25. března, na svátek Zvěstování Panny Marie.

Pán ze Seefeldu, rytíř Oswald Milser, velice pyšný a násilnický muž, chtěl tehdy ve společnosti dalších křesťanů přijmout velikonoční svaté přijímání. Vymyslel si však k tomu něco zvláštního. Chtěl přijmout svaté přijímání ve stoje, s panskou čepicí na hlavě, a žádal od tamního kaplana, aby mu podal velkou hostii, jakou přijímá kněz. Chtěl tím vyniknout před ostatními věřícími.

Kaplan se marně pokoušel mu jeho nápad vymluvit. Rytíř mu tak vyhrožoval a zastrásoval ho, že se nakonec podvolil.

Rytíř stál u pravého rohu kamenného oltáře. Sotva se hostie dotkla jeho jazyka, začala pod ním kamenná dlažba klesat. Plný hrůzy chytil se pravou rukou oltáře, jako by hledal oporu. Ale oltář se začal naklánět, jako by měl na něho spadnout. Tvrdý oltářní kámen změkl jako zahřátý vosk a ruka hledající oporu na něm zanechala hluboký otisk. Mezitím se pán ze Seefeldu propadl až po kolena. Díval se s hrůzou na kněze a naznačil mu, aby hostii z jeho úst vzdálil, protože úlekem nebyl schopen polykat. Kněz to udělal.

Ve stejném okamžiku oltář opět ztuhl a zpevnila se i podlaha. Rytíř pokořený ve své rouhavé pýše se pokusil vystoupit z propadliny. Padl na kolena a kajicně se bil v prsa. Hluboce otřesen dal se do pláče a byl plný lítosti.

Ale s hostií se stal velký div. Když ji kněz vzal z rytířova jazyka, ukázalo se, že je pokrytá čerstvými kapkami krve. Přítomní věřící byli ohromeni.

Rytířův panoš, který všechno viděl, spěchal na hrad u Seefeldu, aby tom zpravil rytířovu manželku. Paní ze Seefeldu, velmi vlašná křesťanka, která se z pohodlnosti neúčastnila bohoslužby, nechtěla panoši uvěřit. »To spíše vykvete na této holi svěží růže, než by mohla být pravda, co říkáš!« A zázrak, který si poručila, se skutečně stal. Na holi vypučela poupata a rozvinuly se překrásné růže.

Zázračná hostie se dodnes uchovává v neporušeném stavu. Krvavá skvrna je jasně viditelná. Hostie sama je jasně bílá, ačkoliv je již tak dlouhou dobu uchovávána a dlouho se nacházela v nepříznivých podmínkách.

Trvalé jsou také stopy na kamenném oltáři. Jsou zde vidět zřetelné otisky prstů a ruky rytíře. Vpravo od oltáře pokrývá mříž prohlubeň hlubokou asi 40 cm. Na jejím dně jsou zřetelné otisky rytířových bot. V sakristii se nachází zelený ornát, který byl zhotoven z rytířova pláště a používá se vždy ve výroční den zázraku.

Zázrak byl oficiálně církevně potvrzen v letech 1431, 1460 a 1472. Zemský kníže hrabě Ferdinand II. chtěl mít zázrak znovu potvrzen a požádal o to sv. Petra Canisia, dnes patrona Německa a učitele Církve. Sv. Petr Canisius zázrak vyšetřil a uznal ho za pravý.

V průběhu dějin musela být zázračná hostie několikrát odnášena do bezpečí. Naposledy musela Seefeld opustit na počátku 19. století. Byla uložena do svatostánku v Mösern. Když byla její skrýše prozrazena, odnesl ji v noci jeden klášterní kněz a schoval ji v soukromém domě. Teprve 25. března 1806 byla hostie ve slavnostním průvodu opět vrácena do Seefeldu.

V tomto kostele se stalo několik zázračných vyslyšení. Tento zázrak je aktuální pro dnešní

dobu tím, že nám připomíná, abychom při přijímání Eucharistie měli nejen opravdovou pokoru, ale také vhodné vnější držení těla. Platí zde slova žalmisty: *On zajistil památku svým divům, Hospodin je milostivý a plný slitování* (Ž 111,4).

V roce 1984 se zde konaly velké slavnosti 600. výročí eucharistického zázraku.

Podle Seefeld ud seine Wallfahrtsorte

Nevyslovitelný zázrak Boží lásky

*Homilie biskupa Josefa Hrdličky na moravské pouti
1. května 2001 na Maria Hilf u Zlatých Hor*

V tyto dny jsem sloužil mši svatou na Hostýně, o den později na Velehradě a nyní zde, u Panny Marie Pomocné ve Zlatých Horách. Cítím spolu s vámi, že tato chvíle je nevyslovným Božím darem pro nás všechny. Na Hostýně měli převahu muži, byla tam velká pouť hasičů se stovkami uniformovaných mužů s prapory a především s vírou v srdcích.

Na Velehradě jsme prožívali biřmování. Tam měli převahu mladí v krásných krojích, ale především s tvářemi vyznařujícími čistotu a odvahu jít za Kristem. A dnes, když se tak dívám kolem sebe, kdo jiný by měl mít převahu právě zde, u Panny Marie držící v náručí dítě, než naše ženy, matky, babičky, ale i řeholnice, které ztělesňují poslání matky v církvi výjimečným způsobem. Na Hostýně jsme po bohoslužbě všichni zpívali národní hymnu,

kteřá zazněla v pozoruhodné síle a zněla v prostorách poutní baziliky tak, že jsme byli dojatai až k slzám. Na Velehradě jsme si vzpomněli o den později na onen silný okamžik, kdy krátce po vzniku České republiky r. 1993 velký zástup věřících spolu s biskupem výslovně zasvětil národ a jeho osudy svěřil do rukou P. Marie. S vědomím a jistotou, že kdyby se neví, co dělo s tímto národem, ohroženým a zmítaným krizemi a nebezpečími, je zde Maria, která jeho osudy pevně drží ve svých rukou. A to je nesmírná naděje. Co má Maria ve svých rukou, to je chráněno tím nejlepším způsobem, jaký si můžeme představit.

A je tu ještě jiný pohled: Matka s dítětem v náručí připomíná, že tento národ, jestli má mít budoucnost, musí mít děti. Vždyť,
Pokračování na str. 14

Co člověk není schopen vyslovit, na co nemůže ani pomyslet, oč by se nikdy neodvážil požádat, to Bůh z nekonečné lásky vymyslel, řekl a uskutečnil.

Či snad bychom se odvážili žádat od Boha, aby za nás nechal umřít svého Syna, aby On nám dal za pokrm své tělo a svou krev za nápoj? O tak velké Boží lásce nemohl mít člověk nejmenší tušení.

Svatý farář Arský

»Jakube, ty jsi můj kněz!«

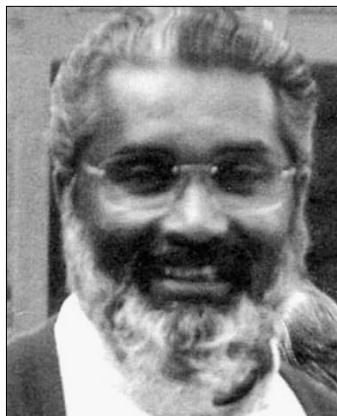
Indický misionář nadchl pro Ježíše lidi v 36 zemích

Je tomu dva roky. P. Jakub Manjackal čeká v Bombaji na odlet svého letadla. Mladý Evropan oděný jako Ind se pokouší přesvědčit leteckou policii, že musí mít nutně s sebou v letadle kolem krku ovinutého hada a myš, kterou drží v ruce. Jsou to prý jeho bohové. Lidé kolem jsou netrpěliví, policie se zlobí. P. Jakub se za mladíka modlí, položí mu ruku na rameno a přátelsky se ptá: »Josefe, ty jako německý katolík, jak můžeš být takový blázen, že tato stvoření pokládáš za bohy?« A bere svůj kříž, ukáže mu jej a říká: »To je můj Bůh. Zjevil se mi skrze Ducha svatého.«

Mladý muž, skutečně se jmenuje Josef a je katolík původem z Německa, je tak fascinován, že odloží na radu P. Jakuba hada i myš. Během letu vykoná životní zpověď a chce vědět všechno o Ježíši. Při mši svaté, kterou po přiletu oslavuje P. Jakub v hotelu, přijme mladý muž svaté přijímání i svatého Ducha, když na něho P. Jakub vloží ruce. Dnes evangelizuje spolu s P. Jakubem v mnoha zemích světa.

Nyní byl P. Jakub na exerciciích nedaleko Vorau. Mnoho lidí přišlo, aby slyšelo tohoto indického misionáře, který vyučuje autoritou a jménem Ježíše Krista a umí vyvolat radost ze setkání s Pánem.

Na konci čtyřdenních exercicií měl čas na interview. Vlastně musel být zcela vyčerpaný, celé dny stojí při svých přednáškách, slouží mši svatou, zpovídá a má čas i pro soukromé rozhovory. Přesto působil uvolněně a vyhlížel vesele. Je to až k nevíře. Již během exercicií nám vysvětloval tento zázrak: Kromě pěti hodin spánku nepotřebuje žádný odpočinek. Svůj odpočinek, svoji »dovolenou«, svoje uzdravení čerpá z každodenního slavení Eucharistie a každodenní modlitby ve čtyři hodiny ráno. »Když

se při mši svaté dotýkám Pána a beru jej k sobě, jsem osvobozen od bolesti a od únavy. Pán mě stále znovu a znovu uzdravuje,« vysvětluje názorně nutnost denního slavení Eucharistie.

»Odkdy jste se chtěl stát knězem?« je moje první otázka. Již jako docela malý chlapec, narodil se 1946 v provincii Kerala v katolické rodině, pokládal za samozřejmou intenzivní účast na náboženském životě v rodině: rodiče i děti vstávali denně v 5 hodin ráno, aby se modlili. Před cestou do školy a do práce jdou všichni na mši svatou. Večer se rodina modlí společně velký růženec (všech 15 desátek).

Otec zemřel, když mu bylo sedm let. Byla to těžká rána pro chlapce i pro matku, která zůstává sama se šesti dětmi. Nejmladší sestře je právě 14 měsíců. Jednoho dne se chlapec ptá matky: »Mami, proč obětuješ za tatínka každý den mši svatou?« »Kdybychom neobětováni mši svatou, tatínek by nepřišel do nebe.« »To se velice dotklo mého sedmiletého srdce,« vzpomíná si P. Jakub. »Ztratil jsem svého otce, ale chtěl jsem, aby byl v nebi. To byl můj první impuls stát se knězem.« Se smíchem říká: »Možná se to zdá hloupé, ale já jsem si myslel, že bych měl být knězem, abych zajistil tatínkovi nebe.«

To je v jeho srdci nyní hotová věc, i když je špatným žákem,

rve se a neposlouchá učitele. Ředitel školy i farář jsou zajedno: Z chlapce žádný kněz nebude. Jakub to vidí jinak, nechce jít za hlasem učitele a faráře, ale za voláním Ježíše Krista, a tak se denně modlí v kostele: »Maminko Maria, udělej mě knězem!«

Hledá oznámení řeholních společností. Jeho cílem je stát se misionářem, evangelizovat lidi. Vstoupí do kongregace sv. Františka Saleského. Tam je 23. dubna 1973 vysvěcen na kněze. Jeho studium financovala nějaká žena z Německa, kterou nikdy neviděl.

Nejdříve je poslán na jeden rok na misie do jiné provincie. Pak je povolán do semináře v Et-tumanoru jako profesor - úkol, kterého se rád ujímá.

Brzy však vážně onemocní. Bolesti v zádech, v žaludku a v celém břichu. Je to stále horší, nemůže vůbec vstát a spát může jen s použitím prášků. Po čtyřech měsících se dovídá diagnózu: ledvinová infekce, ledvinové kameny, ledvinová tuberkulóza. Potřebuje 90 injekcí a nejméně dva roky medikamentosní léčby.

»Pak se stalo něco zcela neobvyklého. Bylo to moje nejvlastnější obrácení,« vypravuje mi P. Jakub. »Jednou odpoledne jsem ležel jako obvykle v nemocnici na lůžku a byly u mne na návštěvě dvě řeholní sestry. Tu se náhle objevil mladý muž. »Otče, mám se modlit za tvoje uzdravení?« ptá se mě. Řekl mi své jméno, bylo to jméno hinduistické. Hinduistu jsem nemohl nechat, aby se za mne modlil. V hinduismu je ezoterika a mnoho dalšího k tomu. »Kdo jsi?« zeptal jsem se. »Jsem katolík,« zní jeho odpověď. »Byl jsem pokřtěn před osmi měsíci. Potkal jsem Ježíše, jsem plný Ducha svatého a dostal jsem dar uzdravování, vidění a proctví. Když jsem jel autobusem

kolem, Duch svatý mi řekl, že mám vystoupit, abych se za tebe modlil.«

Pak položil své ruce na moji hlavu a začal se modlit: »Pane, tento kněz trpí různými nemocemi: ledvinovými kameny, ledvinovou infekcí a ledvinovou tuberkulózou. Ježíši, přijď a udělej z něho silného, zdravého muže.« Pomyslel jsem si: On úplně vypočetl moje nemoci.

A pokračoval: »I když je dobrým knězem, nemůže kázat. Je příliš ustrašený a bojí se postavit před větší zástup lidí, má silné pocity méněcennosti. Tys ho udělal knězem, aby kázal. Ale on nemůže. V sedmi letech ztratil svého otce. Sejmi z něho zatrplost a zklamání, které vyvolala otcova smrt.«

To ranilo moje srdce do největší hloubky. Pak mluvil o jiných věcech mého dětství. Byl jsem doma vždy ten nejtlustší. Proto mi říkali Fatty. A protože jsem měl tmavou barvu pleti, říkali mi ve škole „Blacky“, posmívali se mi a uráželi mě. To všechno živilo mé pocity méněcennosti. Když se tak nade mnou modlil, začal jsem vzlykat. »Pošli mu milujícího Ducha a uzdrav toho kněze,« pokračoval mladý muž a prosil Boha.«

P. Jakobovi to bylo trapné. Brzy však poznal, že toto volání do něho vstupuje plnou silou. »Když jsem pak pocítil v ledvinách silné teplo, pomyslel jsem si, že to musí být uzdravení, přesně podle modlitby. Nemohu vyjádřit, jak velice jsem obdivoval tohoto mladého muže a Boha, který mě tak obdaroval. Poznal jsem ve svém srdci, že jsem byl úplná nula.«

P. Jakub vyprávěl se smíchem: »Sestry byly ještě u toho a já jsem doufal, že nebude mluvit o mých hříších. Ale on udělal právě to: »Otče na nebesích, tento kněz ti přináší oběť s nečistým srdcem a nečistými rukama.« Tu jsem viděl před svým duchovním zrakem list se jmény lidí, se kterými jsem nežil v míru, kterým jsem neodpustil. I všechny

Poselství Královny míru

Drahé děti!

V této milostiplné době vás volám k modlitbě. Děti moje, vy pracujete mnoho, ale bez Božího požehnání. Žehnejte a hledejte moudrost Ducha svatého, aby On vás vedl v tomto čase, abyste pochopili, a žili v milosti této doby.

Obracejte se, děti moje, a poklekněte v tichu vašich srdcí.

Postavte Boha do středu vaší bytosti, abyste tak mohli v radosti svědčit o krásách, které Bůh neustále dává vašemu životu.

Děkují vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje, 25. 5. 2001

mé hříchy na něm stály. Byl jsem si jist, že Bůh byl se mnou velmi nespokojený, byl jsem přesvědčen, že nejsem dobrým knězem. A pak se to stalo: Poprvé v mém životě přišel ke mně Pán. Jelikož jsem byl vzdělán v psychologii, nemohl jsem věřit na vidění. A přece jsem viděl zářící tvář Ježíše, který přicházel ke mně. Položil ruku na moje rameno: „Ty jsi můj kněz!“

Byl jsem velice šťastný. Duch svatý začal ve mně působit a já jsem začal všem odpouštět, počínaje Bohem, kterému jsem vnitřně nemohl odpustit, že mi tak záhy vzal otce. Rozhodl jsem se, že všechny, které jsem zranil, požádám o odpuštění. A když jsem já sám odpustil, zmizela ve mně všechna zatrpkllost a zklamání. Mé srdce zaplnil záblesk naděje. Slyšel jsem jasně Ježíšův hlas: „Jakube, odpouštím ti tvé viny, běž a vyzpovídej se co nejdříve ze všech svých vin, zvláště z těch, které dosud byly skryty a ze kterých ses správně nevyznával. Miluji tě, povolal jsem si tě a vybral za svého kněze.“

P. Jakub neměl slov, aby vyjádřil radost a pokoj, které tehdy prožil. Ježíš mu ještě řekl, že se stane jiným mužem, bude hlásat evangelium na celém světě a uzdravovat nemocné a postižené.

Toto vidění trvalo 3,5 hodiny a mladý muž už dávno odešel. Další noc strávil P. Jakub bez prášků na spaní. Příští den ve čtyři hodiny ráno měl dojem, že se zcela probudil. Modlil se 1,5 hodiny: »Duch svatý mi řekl mnoho věcí. I to, že jsem uzdraven a nyní musím jít a kázat. Kázání bylo zatím pro mne nemožné. Při svém prvním kázání jako novokněz jsem zcela zklamal, pořád jsem se díval na zadní dveře kostela, protože jsem se nikomu nemohl podívat do očí. Ani jsem nenašel svůj listek, který jsem si připravil. Roztřesený a zpocený jsem vydal ze sebe za sedm minut jen: „Moji drazí, moji drazí...“

„Mimo mne nemůžete dělat nic...“

Ježíš nám říká: „Já jsem vinný kmen a vy ratolesti. Ten, kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese mnoho ovoce, neboť mimo mne nemůžete dělat nic.“ (J 15,5) Jsme v iluzi, když chceme dělat všechno sami ze sebe, dokonce „s Boží pomocí“, jako by On byl prostým pomocníkem, zatímco je Pánem vinice. Ratolesti nemohou vydat své listy a své plody, neproudí-li v nich živá réva. Tato réva, to je božská láska. A tato láska to je, která nám vnuká, co máme dělat a jak to máme dělat, a ještě tatáž láska to je, která nám dává prostředky k uskutečnění toho, o čem jsme Bohem žádáni – vždyť Bůh dává to, co požaduje.

Moudrost je nám nezbytná: ne moudrost lidská, která kalkuluje rizika a snaží se nás udržet ve „zlatém středu“, který koneckonců je vlažností, ale moudrost božská. Mohli bychom ji definovat jako jeho milující a tvořící inteligenci, jak stojí v žalmu: „Jak veliká jsou Tvá díla, Pane, všechna jsi je učinil s moudrostí.“ Co jiného než pýcha je tedy domněnka, že se můžeme obejít bez Boha a uspět v té či oné oblasti, aniž by On byl ve hře: to je to, co had nakukal našim prarodičům – a známe výsledky! Aby napravila ono počáteční zlořečení, svatá Panna nás ve své pokoře a skrze ni naučila dělat vše, co nám Ježíš řekl.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 5. 2001

Nyní však měl kázat. Pán mu slíbil: »Budu s tebou, já budu tvými rty!«

Po 1,5 hodině modlitby P. Jakub vstal a vyšel ven. Sestry byly celé bez sebe, v posledních měsících nemohl ani jednou vstát z lůžka. Nyní se sám šel projít a pak sloužil pro 100 lidí v kapli mši svatou. Díval se jim do očí, když 18 minut kázal. Rozléval se z něho pocit svobody a lásky pro každého z přítomných.

Tři dny později lékařské testy potvrdily: Je zcela uzdraven a může opustit nemocnici. »Můžete si představit moji radost?«

ptal se mě šťastný ve svém vzpomínání.

Po tomto zázračném uzdravení a obrácení se jeho život zcela změnil. Už nemá zájem získávat v cizině doktoráty, jak si předtím přál, nýbrž působit misijně v mnoha zemích. Opouští seminář a je uvolněn pro kázání. Jeho představení jej uvolňují pro všeobecnou církev. Svou první obnovu v Keralé káže v roce 1976.

Kdo zažil jednou exercicii P. Jakuba, nemůže pochopit, že tento omilostněný misionář mohl mít kdysi potíže s kázáním. Především pokud jde o kontakt

s posluchači: jeho neuvěřitelně živé oči a intenzivní pohled, který osobně každého oslovuje a uchvacuje ho pro Ježíšovo slovo, to bylo to první, co mě napadlo.

Přítom hovoří velmi pestře, temperamentně a jasnými a jednoduchými slovy, proloženými názornými příklady o působení Ducha svatého, o charismatech, o darech a plodech, které může Duch darovat. Tak probouzí v posluchačích hlubokou touhu po setkání s Ježíšem v Duchu svatém.

Na P. Jakubovi prožívají účastníci, jaká autorita a síla vychází z člověka, který orientoval svůj život na realitu Ježíše Krista, pramen veškeré radosti. »Síla Ducha svatého,« napsal v knize *Heuréka*, »posiluje člověka, aby k druhým mluvil o Ježíši způsobem, který jim umožňuje přijít k Ježíši.« A dále: »Život kroužící kolem Krista uschopňuje člověka, aby v Kristu rostl a stal se podobný Kristu v opravdové proměně skrze působení Ducha svatého, takže může říci, nežijí již já, ale žije ve mně Kristus.«

Právě tato průchodnost pro Krista umožňuje P. Jakubovi potvrdit, že ne on je kazatelem, učitelem, uzdravovatelem. »Nechodte za mnou, běžte k Ježíši,« dává účastníkům exercicii jednoznačně na srozuměnou. Jen Ježíš vás může učit, uzdravovat. On sám bude předávat dál, co mu Duch svatý světil, a bude tu vždy pro něho.

Slovy, která se vrývají do srdce, hovoří o životě v Duchu svatém a odhaluje zcela zřetelně, kdykoliv se jedná o špatné směry nebo o ezoterické praktiky. Stále zdůrazňuje a opírá své výpovědi o citáty z Písma svatého, které běžně cituje a které je pro něho trvalou každodenní duchovní četbou. »Odkrývám, jak zde mohu nalézat příklady a odpovědi pro každodenní život.« Jako denní četbu Bible do-

Pokračování na str. 10

»JAKUBE, TY JSI MŮJ KNĚZ!«

Pokračování ze str. 9

poručuje otec Jakub přinejmenším žalm 91, 51 a 23.

A především ještě něco: P. Jakub vyzařuje radost, která nám křesťanům tak často chybí. On zpívá a tančí se zjevným oduševněním, zcela jako bez tíže. Prozrazuje herecké nadání, když představuje Abraháma, jak smlouvá s Bohem, nebo Sáru, jak se skrývá před návštěvníky. Jeho modlitba je hluboká a vnitřní. Vypráví nám, že denně prosí Pána, aby ho učinil pokorným, dobromyslným, protože se musí ještě mnoho učit a mnoho pochopit.

Pokaždé mě to dojíká, když mluvím s láskou o »Mamince Marii«. Z toho je zřejmé, jakou náklonnost měl ke své vlastní matce, která intenzivně živila po celý život a spolu s ním nesla jeho duchovní život, žena pevné víry, jak ukazuje tato příhoda:

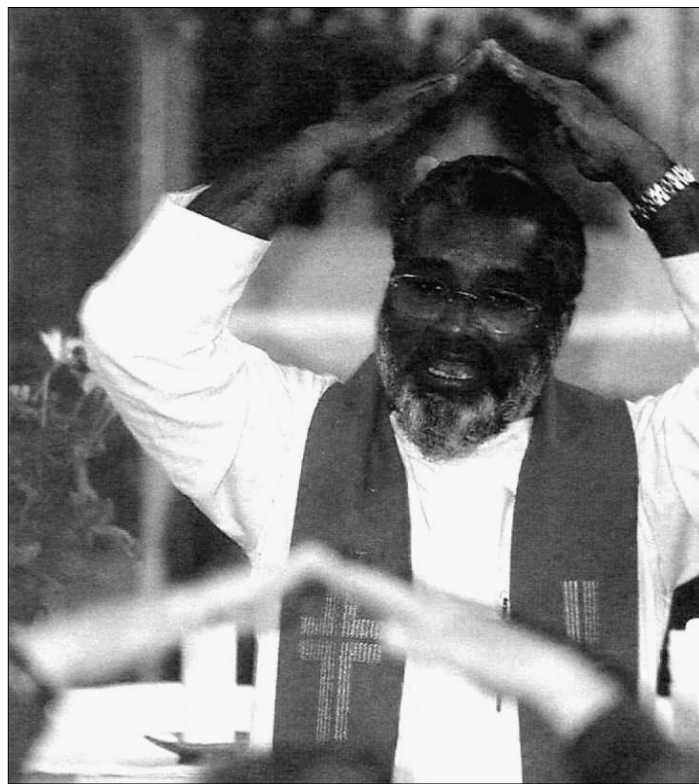
Před asi 16 lety měl P. Jakub problémy se srdcem: angina pectoris. Brzy nemohl do schodů, nemohl hlasitě a rychle mluvit. Lékaři se domnívali, že je nevyhnutelná operace na otevřeném srdci.

P. Jakub jel k mamince a prosil ji o modlitbu. Když slyšela o nadcházející operaci, zeptala se, aniž by projevila nejmenší soucit: »K čemu operace?« Jakub se domnívá, že mu asi správně neporozuměla. Nato matka: »Kolikrát jsi už z kazatelny mluvil o transplantaci srdce u Ezechiela! Pán vyjme staré srdce z kamene a dá nové. A ty se chceš nechat operovat? Kde zůstala tvoje víra? Dnes při mši svaté při proměňování budeš prosit Pána o nové srdce. A on ti je dá!«

»Když jsem viděl její víru, musel jsem se dát do pláče,« vypravuje otec Jakub. Prosí tedy při proměňování o nové srdce, jak mu maminka poradila. A výsledek? P. Jakub se směje: »Od té doby jsem už nikdy nemusel prosit o srdce.«

Že Duch svatý by skutečně chtěl vést a provázet lidi a ten, kdo ho poslouchá, bude uchráněn i od katastrof, zažil P. Jakub několikrát. Když měl jednou v Indii jet vlakem, rozhodl se, že použije raději autobus a důvěřoval při tom hlasu Ducha svatého, který mu to radil. A skutečně: Vlak se zřítíl z mostu... Kolik lidí tehdy dalo na varování Ducha svatého?

Když vypravuje P. Jakub o takových zkušenostech, nechce tím říct, že Bůh zabrání každému utrpení, každému strádání a bolesti. I to P. Jakub ve svém životě prožil. Když nejdříve působil misijně hlavně v Indii, založil v roce 1989 »Charis Bhavan«, dům modlitby a obrácení. Ten se stal známým exercičním centrem v Kerale a on byl jeho ředitelem po dobu šesti let. V té době byl fanatiky unesen a pět dní držen v zajetí bez jídla a pití.

Obrali jej o jeho šaty, zavázali mu oči a bičovali ho a ponižovali. Vytrpěl přímo smrtelná muka. Ani v této situaci jej Duch svatý neopouští: »Když teď trpíš s Ježíšem, přinese tvoje služba plody. Když s ním

umřeš, budeš mít podíl na jeho hostině.«

Když jej jeho únosci propustili, bylo pro něho těžké jim odpustit. A přece to bylo důležitější než lékařské ošetření jeho těžkých zranění. Tři dni setrval před Nejsvětější svátostí, aby jim mohl odpustit. Při tom zažije uzdravení svých ran a fyzických bolestí. Nicméně trpí dodnes na následky tohoto únosu. P. Jakub mi vysvětluje: »Nyní vidím, že toto utrpení bylo pro mne nutné. Čím více mi Pán dopřává trpět, tím více budu od něho obdarován. Tento únos mě připravil pro obtížné úkoly a osvobodil mě od strachu.«

A dále vypráví: »Po těchto událostech jsem dostal od Pána úkol, abych přiváděl k obrácení muslimy, což jsem si dříve nikdy neuměl představit. Nyní jsem působil mezi nimi a přiváděl je k Pánu.« Tento úkol dostal ve vidění, při kterém jej 18 musli-

vidění. Přitom vidím uzdravení, ke kterým dochází v průběhu mše svaté. Bílý list, o kterém jsem již mluvil, přichází v mé modlitbě se slovy vyznání. Vidím na něm jména lidí, za které se musím modlit, a těch, kteří mají být uzdraveni, i to, co bude u nich uzdraveno. Stále znovu prožívám přítomnost Ježíše, Marie nebo andělů. To je zdrojem mé síly.« Odpověděla jsem, že si to umím dobře představit, ale řekla jsem to se zřejmou závistí. A on se od srdce směje. Tisíce se modlí za něho a za jeho misii, a on dodává: »Před dvěma roky mi Pán řekl, že musím pracovat pro Evropu a pro mládež. Řekl mi: „Udělám Evropu zase svatou. Modlete se v rodinách. Bůh bude zachraňovat skrze rodiny.“«

V posledních letech procesoval indický misionář 36 zemí, aby zde probouzel radost z Boha. Se zápalem podává svědectví o tom, že víra osvobozuje, přináší radost, odvahu a sílu. Kamkoliv přijde, prožijí lidé při jeho exercičích seslání Ducha svatého. Jsou obdarováni dary milosti a charismaty. Tak někteří prožijí vnitřní i vnější uzdravení. Na konci exercičií odcházejí, aniž by byli smutní, že musejí opustit vyvolené místo. Spíše pociťují: Nyní teprve nastane to správné. To, co bylo řečeno a co jsme slyšeli a především čím jsme byli obdarováni, to začíná rozvíjet svou sílu.

PS: Chcete-li, milí čtenáři, vědět, jaká byla jeho nejdůvěryplnější a nejnakažlivější modlitba, která zachránila od katastrofy letadlo s 365 cestujícími na palubě, když selhaly až na jeden všechny motory i radiové spojení a všech 365 cestujících vyskočilo a zvolalo: »Ježíši!« a když jeho soused předtím nevěřící s uznáním prohlásil: »Pojištění „Ježíš“ P. Jakuba je mnohem účinnější než moje drahá pojistka u americké letecké pojišťovny!«, pak musíte slyšet P. Jakuba osobně.

Vision 2000 - 3/2001

Život svatého Františka (5)

Ale záhy se vynořil Petr Bernardone. Měl velké podezření, když se syn z Foligna ihned nevrátil domů. K tomu přistupovala mrzutost nad jeho zvláštním chováním, o kterém se mezi lidmi všude mluvilo. A tak se rozběhl ke kostelu vyzbrojen klackem, aby si syna vlastnoručně přivedl zpět domů.

František slyšel otce přicházet. Neměl ještě odvalu, aby se vyrovnal s jeho hněvem. Proto se rychle skryl. Knězi se však podařilo upokojit rozhněvaného Petra tím, že mu dal peníze položené na okenní římsu. Pak jej přemluvil, aby se vrátil do města.

* * *

František setrval ve skrýši celý měsíc. Byl nyní pevně rozhodnut, že se rozejde se světem. Jako ustavičné naléhání měl stále v uších Pánovo slovo: *Kdo miluje otce nebo matku více než mne, není mě hoden.*

Paní Pika odhalila synův úkryt. Denně za ním posílala věrného a mlčenlivého sluhu s trochou jídla a současně s prosbou, aby se vrátil domů. Ale ani matčiny prosby nebyly s to odradit Františka od jeho záměru. Jednoho dne v touze po pokoření vypravil se František do města a procházel nejživějšími ulicemi. Jeho šat byl špinavý a roztrhaný, vlasy neupravené a vousy neoholené. To všechno z něho dělalo směšnou a odpuzující postavu. Tak se jevil všem lidem. Pohrdali jím a házeli po něm kameny. Dělal to zčásti z posměchu, zčásti z nepochopení. Někteří tím chtěli dát najevo svůj odpor k rodině Bernardone. Chlapce povzbudil příklad rodičů a i oni si utahovali z tohoto blázna, sráželi jej na zem a házeli po něm blátem a kamením.

Objevil se mistr Petr, aby tomu udělal přítrž. Jeho tvář byla hněvem celá zarudlá. Popadl svého syna a odvěkl ho domů. Zavřel ho do komory pod schodištěm. Snad jej to přivede k rozumu a udělá z něho opět normálního člověka.

Přes tuto rodinnou tragédii nedal se mistr Petr zdržovat od svých obvyklých obchodů. Proto přenechal starost o Františka své ženě a odjel na obchodní cestu.

Ale od matky, a především od matky, jakou byla paní Pika, se nedalo očekávat, že převezme úřad žalárníka. Sotva její muž opustil dům, šla do komory pod schody a syna propustila. Jako pravá matka tušila ve svém srdci, že v něm něco dozrává. Bylo zde ve hře jistě tajemné Boží působení. A pak nemá nikdo, ani otec, právo postupovat proti tomu s takovou tvrdostí. Případalo jí

to jako nepřiměřené zasahování do Boží vůle.

Prosila však Františka s veškerou láskou, aby uposlechl otce a smířil se s tím, že se vrátí k původnímu způsobu života. Ale bylo cítit zcela zřetelně, že to říkala jen na půl srdce, spíše jako manželka z povinnosti vůči manželovi. Protože cítila, že její slova nemají na Františka ani nejmenší vliv, nenaléhala a nechala ho, aby šel a dělal si, co chce.

Ovšem její manžel smýšlel zcela jinak. Sotva se vrátil, ihned zjistil, že ptáček uletěl. Nejdříve udělal své ženě nepříjemnou scénu a pak se s hněvem vypravil znovu k sv. Damiánu. Kde jinde by mohl Františka najít!

Ale tentokrát narazil otec Petr na jiného syna. Ten mu vyšel svobodně a otevřeně vstříc s vědomím svého práva sloužit Bohu.

Otče, já se nebojím tvého hněvu. Spoutej mě, bij si mě, zavři mě, dělej se mnou, co chceš! Z lásky k Ježíši budu šťastný z každého tvého trestu.

Františkov hlas nabyl nového a neobvyklého tónu a jeho oči zářily jako oči vojevůdce, který umí vystupovat s jistotou.

Mistru Petrovi to nejdříve vyrazilo dech. Takové chování jeho syna bylo pro něho něco zcela nepochopitelného. Zbylo tu jen jedno řešení: vzhůru na úřad, ke konzulovi! Jeho rozhodnutí bylo pevné: zavrhně tohoto syna a vydědí ho. Přece však doufal, že tímto extrémním postupem dosáhne toho, že František opět získá rozum a vrátí se k poslušnosti. Opravdové vysvětlení pro synovo chování pro něho neexistovalo. Mohla ho k tomu dohnat jen zloba a černý nevděk.

Ale opět zažil otec zcela jiného syna, než jak si myslel. František odmítl proces před soudem konzula. V jeho záležitosti není světský soud kompetentní. Odvolal se k duchovnímu soudu, k biskupovi.

Biskupem Assisi byl tehdy Guido II. Dějiny nám o něm zanechaly sympatický obraz, obraz statečného a otcovského biskupa. Vyslechl pozorně otcovu žalobu i synovu obhajobu. Bez váhání vydal tento výrok:

Znám dar ticha - propadnout se do Boží náruče. Jen tak můžu pevněji věřit, bezpodmínečněji doufat, nekonečně se radovat. Míží hranice, padají zdi a nezůstává nic, co by nás dělilo, a já vím: Ty jsi zde a proměnil jsi moji temnotu ve světlo.

Sestra Gertruda

»Ty, mistře Petře, nemáš právo bránit synovi, aby nastoupil cestu, kterou mu vyznačil Bůh.

A ty, Františku, jestliže to skutečně myslíš vážně a chceš následovat Pána v dokonalosti, zřekni se všeho!« Tak zněl jeho vlastní výslovný příkaz.

Co se stalo? Až na nejnutnější prádlo svlékl František okamžitě všechny své šaty. Svázal je do rance, ten hodil do náruče zcela ohromenému otci a řekl:

»Poslyšte! Až dosud jsem nazýval Petra Bernardoneho svým otcem. Ale protože jsem se rozhodl sloužit zcela jen Pánu, zříkám se veškerého dědictví i těchto šatů, které jsem od něho obdržel. Od této chvíle mohu opravdu říci: Otče náš, jenž jsi na nebesích!«

Přítomné zachvátil pocit hlubokého pohnutí a ani biskup nebyl schopen zakrýt své dojetí. Otevřel široce své palium a vzal pod ochranu nahého Františka, jako by se o něho chtěl nadále otcovsky starat. A skutečně biskup Guido byl Františkovi vždy přítelem, pomocníkem a rádcem.

Zcela jinak zapůsobila tato soudní scéna na mistra Petra. Byl tím hluboce vnitřně zasažen. Mezi všemi možnostmi s touto vůbec nepočítal. Nešlo mu o peníze ani o šaty. Jak by mohlo jemu, obchodníkovi, záležet na takových věcech. Jemu šlo o jeho prvorozeného, jeho jediného miláčka, velkou naději jeho života! Miloval ho i nyní velmi hluboce, i přes to všechno, co se stalo. Jistě, šel s ním k soudu. Ale to všechno jen v naději, že biskupova autorita mu přivede syna nazpět. Nyní dopadlo všechno úplně jinak!

(Pokračování příště)

Setkání s mládeží

Při apoštolských cestách nechybí Janu Pavlu II. čas k tomu, aby se setkal s mládeží. Pro své oficiální setkání s mladými si tentokrát zvolil řeckotelchitskou katedrálu Usnutí Panny Marie, která se nachází v křesťanské čtvrti Damašku.

Do baziliky se vešlo asi 1 200 mladých lidí, dalších 5 tisíc se shromáždilo venku kolem baziliky. Na papežův pozdrav: »Pokoje at' je s vámi!« odpovíděli mladí s velkým nadšením. Akce měla ráz přátelského setkání. Řeckokatolický patriarcha Řehoř III. Laham vyzval pět anti-ošských patriarchů k jednotě s Římem a hovořil o potřebě sjednotit čas slavení Velikonoc pro všechny křesťany na Blízkém východě...

Na výzvu patriarchy si mladí předali pozdravení pokoje. Několik mladých křesťanů z Iráku, Jordánska, Libanonu a Sýrie představilo svá osobní svědectví.

Svatého otce vítaly jásající zástupy věřících

Na tváři papeže se objevil úsměv. Jan Pavel II. hovořil o cestě, kterou si mají mladí zvolit, aby byli věrohodnými svědky spasitelné přítomnosti Ježíše Krista (viz 21. číslo Světla, str. 2). Mladí často přerušovali papežskou katechezi nadšeným potleskem a skandováním: »John Paul II., we love you!« a dalšími pozdravy v arabštině. Setkání skončilo velkými ovacemi, což dokládá, jak výborný kontakt navázal s mládeží papež míru, jak ho nazval patriarcha Řehoř III. Laham. Atmosféra se přenesla do celého města. Po setkání jeden z prodavačů

koberců na slavném bazaru Al Hamydije, místo aby nabízel své zboží, snažil se za každou cenu získat fotografii Jana Pavla II.

Časně ráno 7. května navštívil Svatý otec putující po stopách sv. Pavla místo, které je obzvláště spojeno s životem Apoštola národů. Toto místo žije nejen z tradice, ale i z textu Skutků apoštolů, který popisuje obrácení sv. Pavla, jeho příjezd do Damašku, setkání s Ananiášem a konečně záchranu života při útěku přes hradby Damašku. Křesťané vybudovali na těch místech chrámy. Papež navštívil nejdříve místo u brány Kassim, které připomíná Pavlův noční útěk. Byl zde z hradeb spuštěn v koši. Je zde dodnes činný malý kostelík. Dalším bodem návštěvy bylo pastorační centrum »Memorial st. Paul« - »Památník sv. Pavla«. Kostel a přilehlý klášterní objekt je novodobou stavbou. Založil ho Pavel VI. Působí zde františkáni ze Stráže Svaté země. Vedou zde nejen pastorační středisko, ale také studijní centrum dějin křesťanství na území Sýrie. Středisko je památkou obrácení sv. Pavla.

Na Golanských výšinách

Před polednem navštívil Jan Pavel II. Golanské výšiny a Quneitru. To bylo jediné místo mimo terén Damašku, které navštívil. Město Quneitra bylo zničeno během izraelsko-syrské války a Svatý otec si zvolil toto město za místo modlitby za mír a smíření. Syrská vláda věnovala tomuto bodu papežské cesty velkou pozornost. Chtěla představit nejen papežovu modlitbu, ale také připomenout boje, které v této oblasti stále trvají. Na Svatého otce čekalo několik tisíc obyvatel z různých osad spolu s delegacemi mírových sil OSN, které zde působí. Mezi nimi jsou také Poláci, Slováci a Rakušané. Místo je neobývané, ale nese stopy svěžích maleb. Téměř na všech stranách je možno vidět

portréty před rokem zesnulého prezidenta Hafez-el-Asada a jeho syna, nynějšího prezidenta Bašara. Celý 70 km úsek cesty neobydlenou oblastí lemovaly řady dětí, které mávaly syrskými a vatikánskými vlajčkami. Čím blíže bylo k městům, tím

Svatý otec Jan Pavel II. zalévá olivovou ratolest

více transparentů vítalo papeže a stěžovalo si na nespravedlnost a utrpení, které obyvatelům působí Izrael.

Kolem trosk pravoslavného chrámu, kde papež vykonal modlitbu a vyhlásil výzvu k míru, smíření, se shromáždilo několik tisíc osob. Transparenty upozorňovaly, co se nacházelo dříve

Výmluvné trosky Quneitra se staly místem modlitby za mír a smíření

na různých místech, než zde zasáhla izraelská armáda: tu zahrada, tu škola a podobně.

Jan Pavel se nejdříve modlil mlčky a pak přečetl poselství, který vyzývá k míru v této oblasti. Stalo se tak na místě, které je symbolem nenávisti a barbarství, a jeho slova zazněla velmi působivě také proto, že papež se modlil za všechny národy Blízkého východu. I když nejmenoval Izrael, není možno nevidět, že papež myslí na obě strany konfliktu s velkou starostlivostí.

Velkou roli v této situaci sehrávají mírové síly OSN. V nich je 400členný polský oddíl. Ten provázel Svatého otce na posledním úseku jeho cesty do těchto míst. Papež jim poděkoval za jejich službu: »Kéž vás všemohoucí Bůh chrání a pomáhá vašemu úsilí!« Papež rozmlouval také s několika Slováky a Rakušany.

Na zakončení své návštěvy požel olivový stromek, který bude zasazen v Zahradě míru 3km od Quneitry.

Blahoslavení tvůrci pokoje

Modlitba Jana Pavla II. v troskách baziliky ve Quneitře

Blahoslavení tvůrci pokoje, protože oni budou nazváni Božími syny (Mt 5,9). Z toho místa, tak zpusťového válkou, chci pozvednout své srdce a svůj hlas k modlitbě za mír ve Svaté zemi a ve světě. Skutečný mír je Boží dar. Naše otevřenost pro takový dar vyžaduje obrácení srdce a svědomí, aby bylo poslušné jeho Zákonu. Vědomí smutných zpráv o konfliktech a mrtvých, které dodnes přicházejí z Gazy, ještě více umocňuje mou modlitbu.

Bože nekonečně milosrdný a dobrotivý, s vděčným srdcem ti předkládáme svou modlitbu v této zemi, kterou v minulosti procházel svatý Pavel. On hlásal všem národům pravdu, že Bůh v Kristu smířil se sebou celý svět (srov. 2 Kor 5,19). Kéž Tvůj hlas připomene srdcím všech lidí, že je voláš, aby šli cestou smíření a pokoje a byli milosrdní, tak jako Ty jsi milosrdný.

Pane, Ty hlásáš slova pokoje svému lidu a těm, kteří se k Tobě vracejí celým srdcem (srov. Ž 85,9). Prosíme Tě za všechny národy Blízkého východu. Pomoz jim strhnout zdi nepřátelství a rozdělení a vybudovat společný svět spravedlnosti a solidarity.

Pane, Ty tvoříš nové nebe a novou zemi (srov. Iz 65,17). Svěřujeme Ti mládež těchto zemí. Ona ve svém srdci touží po světlejší budoucnosti; posiluj její rozhodnutí být lidmi pokoje a hlasateli nové naděje v jejich národech.

Otče, Ty dáváš zrod spravedlnosti na zemi (srov. Iz 45,89). Prosíme za civilní autority v této oblasti, aby usilovaly o uspokojení spravedlivých aspirací svého lidu a vychovávaly mladé lidi k spravedlnosti a k pokoji. Vnuč jim, aby pracovaly velkodušně pro obecné blaho, respektovaly nezcizitelnou důstojnost každé lidské osoby a její základní práva, která odvozují svůj vznik

z obrazu a podobenství Stvořitele, který jsi vtiskl každé lidské bytosti.

Zvláště Tě prosíme za odpovědné v této vznešené syrské zemi. Dopřej jim moudrost, prozíravost a vytrvalost; ať neztrácejí odvahu při náročném úkolu budovat trvalý mír, po kterém touží všechny národy.

Nebeský Otče, na tomto místě, které vidělo obrácení apoštola Pavla, prosíme Tě za všechny ty, kteří věří v evangelium Ježíše Krista. Veď jejich kroky v pravdě a lásce. Ať jsou všichni jedno, jako Ty jsi jedno se Synem a Duchem svatým. Kéž mohou vydávat svědectví o pokoji, který překračuje všechno pomyšlení (srov. Fil 4,7), a světle, které vítězí nad temnotou nepřátelství, hříchu a smrti.

Pane nebe a země, Stvořiteli lidské rodiny, prosíme tě za příslušníky všech náboženství. Kéž mohou hledat Tvou vůli v modlitbě a čistotě srdce; kéž se Ti mohou klanět a oslavovat Tvé svaté jméno. Pomáhej jim nacházet v Tobě sílu k překonání strachu a nedůvěry, aby rostli v přátelství a žili spolu v souladu.

Otče milosrdný, kéž všichni věřící naleznou odvahu odpouštět jedni druhým, aby se mohli uzdravit všechny rány minulosti a nebyly záminkou k dalšímu utrpení v přítomnosti. Kéž se to skutečně především ve Svaté zemi, této zemi, kterou jsi požehnal tolika znamením své prozřetelnosti a kde ses zjevil jako Bůh lásky.

Ježíšově Matce, blahoslavené Panně Marii, svěřujeme lidi, kteří žijí v zemi, ve které žil Ježíš. Kéž následují jeho příklad a mohou naslouchat Božímu slovu a prokazovat úctu a soucit druhým, především těm, kteří jsou jiní než oni. Kéž se nadchnou pro jednotu srdce a mysli a usilují, aby svět byl skutečným domovem pro všechny jeho národy!

Salam! Salam! Salam!

Globalizace bude taková, jakou ji lidé udělají

Úryvek z promluvy Jana Pavla II. k Papežské akademii sociálních věd 27. dubna 2001

Globalizace a priori není ani dobrá, ani zlá. Bude taková, jakou ji lidé udělají. Žádný systém není cílem sám pro sebe a je nezbytné trvat na tom, že globalizace, stejně tak jako každý jiný systém, musí sloužit lidské osobě, solidaritě a společnému dobru.

Jedna ze starostí církve ohledně globalizace je to, že se stala rychle kulturním jevem. **Trh jako mechanismus výměny se stal nástrojem nové kultury.** Mnozí pozorovatelé si všimli vetřelického, ba dokonce invazivního charakteru logiky trhu, který stále více omezuje oblast, již má lidské společenství k dispozici pro veřejnou a dobrovolnickou činnost na všech úrovních. Trh vnucuje svůj způsob myšlení a jednání a vtiskuje chování svou stupnicí hodnot. Osoby, které jsou jí vystaveny, považují globalizaci za destruktivní záplavu, která ohrožuje společenské normy, jež je dosud chránily a dávaly jim životní orientaci.

Dochází k tomu, že technologické změny, a to i v pracovních vztazích, probíhají příliš rychle a kultura na ně nestačí odpovídat. Kulturní, zákonné a sociální ochrany, jež jsou výsledkem úsilí o ochranu společného dobra, jsou životně důležité, takže jak jednotlivci, tak i prostředkující skupiny je uchovávají jako své těžiště. Stejně tak na jiné úrovni, využití objevů v bio-lékařské oblasti často zastihne zákonodárce nepřipravené. Sám výzkum, často financovaný soukromými skupinami, a jeho výsledky bývají také komercializovány dříve, než stačí zareagovat společenská kontrola.

Stojíme tváří v tvář růstu prometheovského úsilí o moc nad lidskou přirozeností, takže dokonce sám lidský genetický kodex je měřen v termínech nákladů a zis-

ku. Všechny společnosti uznávají, že je nutné kontrolovat tento vývoj a zaručit, aby nové praktické aplikace respektovaly základní lidské hodnoty a společné dobro.

Tvrzení o primátu etiky odpovídá zásadnímu požadavku osoby a lidských společenství. Nicméně ne všechny formy etiky jsou hodny tohoto jména. Jsme svědky toho, jak se vynořují modely etického myšlení, které jsou vedlejším produktem globalizace samotné a nesou na sobě znaky utilitarismu. **Ale etické hodnoty nemohou být diktovány technologickými novinkami, technikou a efektivností.** Jsou zakořeněny v samé přirozenosti lidské osoby. Etika nesmí být ospravedlněním nebo oprávněním systému, ale naopak musí být ochranou všeho, co je lidské v každém systému.

Etika požaduje, aby se systémy přizpůsobily člověku a ne aby byl člověk obětován pro záchranu systému. Zřejmým následkem toho je to, aby etické komise, které nyní působí téměř ve všech sektorech, byly naprosto nezávislé na finančních zájmech, na ideologiích a jednostranných politických pojetích.

Církev ze své strany i nadále tvrdí, že základem etického rozlišování v rámci globalizace musí být dva neoddělitelné principy:

1. Nezcizitelná hodnota lidské osoby, pramen všech lidských práv a všech sociálních zřízení. Lidská bytost musí být vždycky podmětem a ne předmětem, a tím méně produktem trhu.

2. Hodnota lidských kultur, jež žádná vnější moc nemá právo bagatelizovat, a tím méně ničit. **Globalizace nesmí být novým druhem kolonialismu.** Musí

Pokračování na str. 14

NEVYSLOVITELNÝ ZÁZRAK BOŽÍ LÁSKY Pokračování textu ze str. 7

jak říká Svatý otec, národy bez dětí jsou národy bez budoucnosti. Ano, jsme národem s rapidním poklesem porodnosti, kterému vážně hrozí postupné vymírání. To by mohlo znamenat i konec národa. Koneckonců, co s národem, který by ztratil pojem důstojnosti rodiny, obětí, lásky k dětem? Který by podlehl konzumním svodům k pohodlnosti a sobectví? Sami cítíme, že takové národy vlastně nemají důvod k existenci. A je zde Maria s Ježíškem v náručí, která připomíná, že záchrana světa začala právě tím, že jedna mladá žena řekla Bohu své ANO, to dítě chci!

A skrze toto gesto Matky se Slovo stalo tělem, Bůh byl počat a zrodil se jako dítě pro naši spásu.

Kéž i toto obnovené poutní místo, které bylo vybudováno způsobem, který je pro nás doslova zázrakem, nevyslovitelným zázrakem Boží lásky, je místem, kde budou čerpat především naše ženy sílu k obětem a k lásce požehnaného mateřství. Velikost lásky se měří velikostí oběti. Tam, kde člověk uhýbá obětem, setkává se jen se zmrzačenou podobou lásky. To je velké nebezpečí konzumního světa, ve kterém žijeme, který se nám snaží vnutit onu velkou lež, že peníze, majetek a tržní ekonomika spásí svět. Ne, svět i tento národ spásí jen Ježíš. Přichází k nám i dnes po cestě, kterou vykonala Maria při návštěvě Alžběty. Slyšeli jsme, že se vydala na cestu do hor pomoci jedné matce, která to potřebovala. I my jsme se dnes vydali na cestu do hor, přesněji do Zlatých Hor, přijmout Mariinu pomoc. Ale nezapomeňme, že k to-

muto setkání Maria vždy urazí větší úsek cesty. Právě díky své lásce. Z Nazaretu do domu Alžběty je to kolem stovky kilometrů. Alžběta jde Marii naproti jen těch pár kroků před předsíní a práh svého domu. Tam si padnou do náruče a chválí Boha. Ten rozdíl – sto kilometrů chůze do hor a několik kroků přes práh domu – vystihuje, o kolik větší je láska Mariina k nám. I na cestě do našich domovů a rodin koná ten větší úsek cesty, zatímco my, její klopýtavé děti, se zmůžeme jen na těch nepatrných pár kroků. Ale budme jisti, že Maria přichází a chce pomoci každé matce, každé rodině, každému z nás.

Aby si naši muži mezi poutníky nemysleli, že řeč je jen o ženách, připomínám, že 1. květen je svátek sv. Josefa, dělníka. Také on neodmyslitelně patří do blízkosti Ježíše a Panny Marie. Víme, jak v minulých letech se první máj slavil ve falešném pojetí kultu práce a dělnické třídy, kdy se zbožňovalo něco, co nikdy nemohlo nahradit Boha. Dnes vidíme opět dělníka, který ukazuje důstojnost člověka prostého, muže pracovitého, otce spolehlivého a věrného. Ježíš říká: „Zeň je hojná, ale dělníků je málo!“ Ježíš neříká, že je na jeho pracovišti málo podnikatelů, úředníků, ekonomů či inženýrů. On říká: „...dělníků je málo...“ Ano, všichni jsme voláni na Pánovu zeň jako ti, kdo mají přiložit ruce k dílu. V naší zemi je problém s nezaměstnaností, kdy není dost pracovních míst pro ty, kdo chtějí pracovat. Ale na Božím pracovišti je práce nad hlavu, trpíme spíše nedostatkem pracovních sil a dělníků. Těch statečných mužů a žen, kteří by pracovali na upevnění rodin a mravnosti v národě, na velkém úkolu přijmout a vychovávat děti,

GLOBALIZACE BUDE TAKOVÁ, JAKOU JI LIDÉ UDĚLAJÍ Pokračování textu ze str. 13

respektovat rozmanitost kultur, které jsou ve všeobecné harmonii kultur výkladovým klíčem života. Zvláště nesmí chudé zbavovat toho, co jim zůstává nejcennější, včetně toho, v co věří, a jejich náboženských praktik, protože ryzí náboženská přesvědčení jsou nejjasnějším projevem lidské svobody.

Lidstvo, které se pouští do procesu globalizace, se nemůže obejít bez společného etického zákoníku. Tím se nemíní jediný socio-ekonomický převládající systém nebo jediná kultura, která by etice vnucovala své hodnoty a měřítko. **Normy společenského života je nutno hledat v člověku samém,**

ve všeobecném lidství, jak vzešlo z Boží ruky. Toto hledání je nezbytné k tomu, aby globalizace nebyla jen jiným jménem pro absolutní relativizování hodnot nebo homogenizaci životních stylů a kultur. Ve všech různých kulturních formách existují univerzální lidské hodnoty, které musí být vyjádřeny a zdůrazněny jako usměrňující síla rozvoje pokroku.

Církev se bude i nadále spolu se všemi lidmi dobré vůle zasazovat o to, aby bylo zaručeno, že **v tomto procesu zvítězí celé lidstvo a ne jen prosperující elita, která by kontrolovala vědu, technologii, komunikace a zdroje na zeměkouli na újmu drtivé většiny jejích obyvatel.** Církev opravdu doufá, že všechny tvořivé prvky ve společnosti budou spolupracovat na rozvoji globalizace ve službě lidské osobě a všech lidí.

MODLITBA K PANNĚ MARIÍ, KRÁLOVNĚ RODINY

Je tolik rodin v bezvýchodné situaci.
Potřebují tvé bezpečí a oporu.
Maria, Královno rodiny, voláme k tobě!
Je tolik rodin, které jsou v krizi víry
a bludu. Potřebují tvoje světlo a jistotu,
potřebují tvou odvahu víry.
Maria, Královno rodiny, voláme k tobě!
Je tolik rodin v nouzi a strádání.
Potřebují tvoji pomoc a tvoji přimluvu.
Maria, Královno rodiny, voláme k tobě!
Je tolik rodin ve slabosti a selhání.
Potřebují tvoji sílu a tvoji čistotu.
Maria, Královno rodiny, voláme k tobě!
Je tolik rodin, které jsou bezradné
při výchově svých dětí. Potřebují
tvoji mateřskou lásku a tvoji laskavou
radu a vedení.
Maria, Královno rodiny, voláme k tobě!
Je tolik rodin rozervaných a bez
lásky. Potřebují tvoji dobrotu
a láskyplné porozumění.
Maria, Královno rodiny, voláme k tobě!

-hv-

žit podle evangelia, nacházet sílu k obětem. Kde jinde bychom našli Zdroj síly než právě zde, kde nyní slavíme mši svatou, na místě promodleném minulými generacemi a zároveň na místě, které je obrovskou nadějí pro nové tisíciletí: zde, u Panny Marie Pomocné v lesích u Zlatých Hor, kde v této chvíli zakoušíme domov a náruč lásky Boží, která nás objímá.

Maria, tak pevně, jako držíš Ježíška, stiskni ve své náručí osudy světa, tohoto národa, který je ti zasvěcen, osudy našich rodin a budoucnost každého z nás. Amen.

„Postav se na hlavu pro Ježíše...“

Zveme všechny mladé na 5. františkánské setkání mládeže, které se bude konat od 30. 6. do 4. 7. na Cvilině u Krnova. Chcete-li prožít dny radosti a modlitby ve společenství, setkat se se zajímavými lidmi, hudebními kapelami a třeba si i zatrampovat, přihlaste se do 20. 6. na adresu P. Miro, Konvent minoritů, Masarykova 39, 746 01 Opava, tel. 0653/212 807. Účastnický poplatek je 300 Kč, ubytování zajištěno. Po přihlášení obdržíte podrobnější informace.

Zámecí o obnovení tradiční latinské liturgie v královéhradecké diecézi (v současné době každou neděli v Teplicích, v Ústí n. L., Skorotičích a každou třetí sobotu v měsíci v Praze), **přihlaste se na adresu:** Jaroslav Rejman, Revoluční 378, 290 01 Poděbrady, č. tel. 0324/62 65 22.

Česká katolická charita přijme pro svůj Charitní domov pro řeholnice v Praze 6 – Břevnově **staniční sestru a zdravotní sestru.** Požadavky: praktikující věřící s citlivým přístupem ke starým lidem, zdravotní škola s maturitou, u jedné z nich řídičské oprávnění skup. B. Možnost ubytování, nástup ihned. Tel. 02/20511074.

Jak jsme již dříve informovali ve Světle č. 21/2001, pokračování četby LUCIE VYPRÁVÍ O FATIMĚ bylo z technických důvodů odloženo do některého z příštích čísel Světla. Na překladu textu se pracuje. Rovněž byla odsunuta katecheze Sv. otce Život Kristův, její pokračování uvedeme příště. Děkujeme za pochopení. Redakce

Medžugorje – 20 let výročí 1. zjevení Panny Marie – od 21. 6. do 27. 6. – 1 750 Kč + 48 DEM ● **Medžugorje** (20 let výročí 1. zjevení Panny Marie) – Jadran – (kombinovaný 4+4) od 21. 6. do 1. 7. – 2 000 Kč + 120 DEM ● **La Saletta** – duchovní cvičení, pobyt, turistika – od 3. 7. do 9. 7. – 2 lůžk. pokoje – 4 990 Kč! ● **Velký francouzský okruh** – Paray le Monial, Ars, Cluny, Nevers („spící“ Bernadeta), Paříž, Lisieux (sv. Terezička), Lurdy, Avignon aj. 30. 7. – 10. 8. – 8 290 Kč ● **Velký mariánský okruh** – Fatima, Lurdy, Garabandal, Santiago de Compostela, Límpias, Montserrat – od 13. 8. do 25. 8. – 9 990 Kč ● **Medžugorje** – Jadran – 6x ubytování, 3x celodenní výjezd k moři – od 11. 8. do 19. 8. – 2 100 Kč + 60 DEM ● **Medžugorje** – Povýšení sv. Kříže (Křiževac) – od 5. 9. do 11. 9. – 1 750 Kč + 40 DEM ● **Medžugorje** – Jadran (kombinovaný 4+4) – od 5. 9. do 15. 9. – 2 000 Kč + 120 DEM ● **Indie – Nepál** – velký poznávací okruh – Kalkata, Dillí, Tádž Mahál, Varanásí, Ganga, Kathmandú, Chitwan aj. – od 25. 9. do 10. 10. – 44 990 Kč ● **Izrael** – letadlo, polopenze, pojištění, klima bus, ***hotel – od 16. 10. do 23. 10. – 22 490 Kč ● **Mexico – Guadalupe** – okruh – Mexico City, Teotihuacán, Puebla, Popocatepetl, Oaxaca, Monte Albán, Veracruz, Aztékové, Zapotékové, koupání v Atlantském i Tichém oceánu aj. – od 17. 11. do 30. 11. – 36 990 Kč ● **AVE-TOUR** – Jiří Chválek, Fr. Kupky 445, Dobruška 518 01, tel. fax 0443/623 929, mobil 0602 441 670, email: avetour@dobruska.cz; www.hyperlink.cz/avetour

U příležitosti **10. výročí otevření Církevní střední školy a Střední zdravotnické školy svaté Anežky České Odry** zveme všechny absolventy, bývalé zaměstnance, spolupracovníky, rodiče a přátele školy dne 28. června 2001 v době od 10 do 15 hod. na prohlídku školy: výstavy, ochutnávky a receptury, výrobky keramické dílny, video apod., a od 15.30 hod. na školní akademii. Po skončení akademie přátelské posezení – s poslechem hudby i s možností tance. Po celou dobu bude v prostorách školy k dispozici bufet s občerstvením. Dne 29. června 2001 v 8.15 hod. vás zveme na slavnostní mši svatou v kostele sv. Bartoloměje v Odrách.

Poutě ve Šternberku v roce 2001

10. 6. v 10 hodin – pout Nejsvětější Trojice – šternberské posvícení ● **24. 6.** – děkovaná pěší pouť ze Šternberka na Svatý Kopeček ● **14. 7. v 10 hodin** – primiční mše svatá, první primice šternberského rodáka od II. světové války ● **19. 8. v 10 hodin** – farní pouť u kapličky Panny Marie na Vínohradské ulici.

V poutní kapli sv. Antonína Paduánského na hoře Světině u Krakovce (okres Prostějov) se v neděli 10. června koná tradiční pouť. V 10.00 hod. vyjde z Krakovce průvod na horu Světinu. V 10.30 hod. začne v kapli poutní mše svatá, **celebruje o. biskup Hrdlička** ● Ve 14.30 hod. hodinky k svatému Antonínovi a svátostné požehnání.

„Malá pouť k velkému Srdci P. Marie na Klokotech u Táboru“ v sobotu 23. 6. Program od 8 hod., hlavní mše svatá v 10 hod. Srdečně zvou oblati P. Marie Neposkvrněné s farníky.

Program poutních bohoslužeb v klášterním kostele sv. Prokopa na Sázavě: NE 1. 7. – 8.15 hod. – staroslověnská řeckokatolická liturgie; 10.00 hod. – staroslověnská hlaholská mše svatá ● **ST 4. 7.** – malá svatopropokopská pouť – 8.00 hod. mše svatá kolínského vikariátu; 10.00 hod. – kněžská mše svatá – 18.00 hod. – staroslověnská řeckokatolická liturgie ● **ČT 5. 7.** slavnost sv. Cyrila a Metoděje – 8.30 hod. – mše svatá; 18.00 hod. – staroslověnská řeckokatolická liturgie ● **SO 7. 7.** pouť řeckokatolíků – 10.00 – staroslověnská liturgie ● **NE 8. 7.** velká svatopropokopská pouť – 8.15 – staroslověnská řeckokatolická liturgie; 10.00 – slavnostní mše svatá – účast přislíbili biskupové: arcib. Mons. Karel Otčenášek a Mons. Jaroslav Škarvada. ● Ke společným modlitbám na Sázavě zve duchovní správce farnosti a řád basilánů.

Zveme vás na opakované úspěšné poutní zájezdy do LURD, LA SALETTY, ŘÍMA, MARIAZELL, MEDJUGORJE A KRAKOWA. Doporučujeme zvláště Lurdy a poutní místa Rakouska a Švýcarska. **Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. č. 46, 751 03 Brodek u Přerova. Tel.: 0641/741150**

Liturgická čtení

Neděle 10. 6. – slavnost Nejsvětější Trojice

1. čt.: Př 8,22–31

Ž 8,4–5.6–7.8–9

Odp.: 2a (*Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!*)

2. čt.: Řim 5,1–5

Ev.: Jan 16,12–15

Pondělí 11. 6. – památka sv. Barnabáše

1. čt.: Sk 11,21b–26; 13,1–3

Ž 98(97),1.2–3ab.3c–4.5–6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 10,7–13

Úterý 12. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 1,18–22

Ž 119(118),129.130.131.132.133.135

Odp.: 135a (*Ukaž, Pane, jasnou tvář svému služebníku!*)

Ev.: Mt 5,13–16

Středa 13. 6. – památka

sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 2 Kor 3,4–11

Ž 99(98),5.6.7.8.9

Odp.: srov. 9c (*Svatý jsi, Hospodine, náš Bože!*)

Ev.: Mt 5,17–19

Čtvrtek 14. 6. – slavnost

Těla a Krve Páně

1. čt.: Gn 14,18–20

Ž 110(109),1.2.3.4

Odp.: 4bc (*Ty jsi kněz navěky podle řádu Melchizedechova!*)

2. čt.: 1 Kor 11,23–26

Ev.: Lk 9,11b–17

Pátek 15. 6. – nez. pam. sv. Víta

1. čt.: 2 Kor 4,7–15

Ž 116B(115),10–11.15–16.17–18

Odp.: 17a (*Přinesu ti oběť díky, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 5,27–32

Sobota 16. 6. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: 2 Kor 5,14–21

Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.11–12

Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)

Ev.: Mt 5,33–37

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:

	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	746	1389	949	1734	759	996	1666
Žalm	783	783	783	783	783	784	783

Ranní chvály:

Hymnus	746	1673	949	1734	759	997	1666
Antifony	747	935	950	965	760	998	1014
Žalmy	813	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	748	1674	953	1735	761	1001	1668
Antifona k Zach. kantiku	748	1389	953	1735	761	1391	1669
Prosby	748	1675	953	1724	761	1002	1655
Záv. modlitba	749	1389	954	1390	762	1391	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	749	940	954	970	762	1003	1018
Antifony	749	940	955	971	763	1004	1019
Žalmy	818	940	955	971	1265	1004	1019
Krátké čtení	749	1684	957	973	763	1006	1021
Záv. modlitba	749	1389	957	973	762	1006	1022

Nešpory: SO

Hymnus	742	750	1677	959	755	764	1008	1024
Antifony	743	751	945	960	756	765	1009	1025
Žalmy	743	751	945	960	756	765	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	745	753	1680	962	758	767	1011	1027
Ant. ke kant. P. M.	745	753	1390	962	758	767	1391	699
Prosby	745	754	1681	963	758	767	1011	1028
Záv. modlitba	749	749	1389	963	762	762	1391	700
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1238	1242	1260	1238

MCM s. r. o. nabízí z jiných nakladatelství...

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

JSME DĚTI TVĚ

Schola od 3A (od 3 Antonínů) z Liberce nahrála pásmo 23 duchovních písní, převážně ze zpěvníku Hosana. Nahrávka se prodává ve formě CD-ROMu a audiokazety. Celkový čas nahrávky je 52 minuty.

Rosa, cena CD-ROMu 169 Kč, audiokazety 129 Kč

Učedníci: BÍLÁ RŮŽE

Pásmo duchovních rytmických písní známé křesťanské hudební skupiny. K dostání na CD-ROMu, celkový čas 44 minuty.

Rosa, 199 Kč

Marie Frydrychová:

POKÉMONI - HRA NEBO NEBEZPEČÍ?

M. Frydrychová spolupracuje s Trans World Radiem už od roku 1985. Česká redakce TWR připravuje různé typy křesťansky orientovaných rozhlasových pořadů, od výkladu biblického textu a vyprávění o životních zkušenostech věřících křesťanů až k programům reportážním a hudebním. K úspěšným pořadům patří i speciální duchovní služba posluchačům, kteří na vysílané programy reagují. Začátkem roku 2001 odvysílalo TWR-CZ několik relací na téma nové hry Pokémon a některých dalších nebezpečí, které se šikovně maskují za hravou nevinnost. Přestože tyto relace byly zatím

odvysílány pouze jednou, vzbudily značnou pozornost. Proto vychází audiokazeta s nahrávkou pořadů TWR-CZ věnovaných Pokémonu.

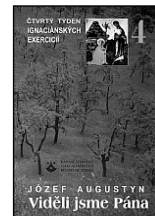
Na první straně kazety jsou rozebírány tyto otázky: Jak vnímáme televizi? Je televize skutečně nepostradatelná? Televize vzdělává, nebo ničí? Bude dítě sledovat jen rodiči „povolené“ programy? Umíte dětem komentovat to, na co se dívají? Jsou nové pohádky skutečně nové? Moderní zábavní kultura pro děti a deformace jejich myšlení. Následuje skupina Terebint se Žalmem 139 z alba 7 sloupů. Autorem hudby je Petra Eliášová. Stranu A zakončuje téma: Pokémoni – co to je?, ve kterém se dozvíme o duchovním pozadí hry, jejím importu do České republiky a vlivu na děti. Druhou stranu kazety tvoří následující témata: Pokémoni – máme je doma? Dojmy z filmu. Podprahové vnímání a duchovní síly. Pokémoni v křesťanských rodinách. Co na to rodiče? Pokémoni – kde jsou v Bibli? (Zpracováno už po prvních reakcích posluchačů na předchozí díly.) Lze se nějak bránit? Odpověď z Bible. Slovo k rodičům. Pokémoni – budeme mrtvými brouky? Zkušenosti a zodpovědnost křesťanů.

Audiokazetu vydalo TWR-CZ, 75 Kč

Józef Augustyn: VIDĚLI JSME PÁNA

Rozjímání na základě čtvrtého týdne Duchovních cvičení svatého Ignáce z Loyoly. Poslední část čtyřdílného kompletu polského jezuita. V tomto svazku autor medituje tajemství velikonočního utrpení a vzkříšení Ježíše Krista.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 248

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Olomouc, 5/2000
PoNoS, 779 00 OLOMOUČ 9

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vítek. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s.r.o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlomcm@iol.cz; <http://www.ova.incenter.cz/svetlo>). Na této adrese přijímáme objednávky týdeníku i knih. Registrční značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vlnohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasor aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.